NORWEGIAN WOOD

SPESIALNUMMER 2022

Den norske Beatlesklubben
etablert 1980

BEATLESFESTIVALEN

REVOLVERMAGASINET!

NORWEGIAN WOOD
- Den norske Beatlesklubben

PRESIDENT:
Toralf Høyer-Hansen
toralf@norwegianwood.org

SJEFREDAKTØR:
Roger Stormo
roger@norwegianwood.org

SEKRETÆR:
Bjørn Bjerkeskaug
info@norwegianwood.org

NETTSTED:
www.norwegianwood.org

FACEBOOK:
www.facebook.com/beatlesklubb

Kontingentsatser - Medlemskontingenten for 2022 gjelder for hele året, noe som inkluderer fire numre av medlemsbladet.

Her er de forskjellige satsene:

- Norsk medlemskap (papirutgaven av medlemsbladene) kr. 350,-
- Utenlandsk medlemskap (papirutgaven av medlemsbladene) kr. 450,-
- Elektronisk medlem Norge og utlandet (pdf-fil av medlemsbladene) kr. 200,-
Familiemedlem (Støttemedlem, får ikke bladene) kr. 100,-

Klubbens kontonummer er 1271 21 35628

Du kan også vippse oss Vipps-nummer: 128526.

Skriv navnet og adresse på den som skal motta bladetsom melding.
Har du flyttet er det svært viktig at du melder inn dette til oss, så får du bladene når du skal, og dette sparer oss for ekstra portoutgifter.

Velkommen til dette spesialnummeret av «Norwegian Wood» norske Beatlesfans' eget blad siden første nummer utkom påsken 1980.

Det hele startet opp påsken 1980 med ungdomskoleeleven Erlend Flaten i Gjøvik. Han var nyslått beatlesfan og fikk lagd et lite blad - «Norwegian Wood – En norsk Beatle-savis» - kopiert opp på skolens fotokopimaskin og solgt i skolegården. Det ble lagd flere numre og så fikk han inn en annonse i ungdomsbladet «Det Nye» som førte til at beatlesfans fra hele landet tegnet abonnementer. Bladet fikk en sjokkstart da John Lennon ble skutt og drept i New York i slutten av bladets første år, men livet gikk videre og bladet fortsatte. Vårt foreløpig siste nummer var nr 170 som kom ut 16. september 2022. Bladene er i A4-formatet og trykkes i sort-hvitt og farger, og i snitt er bladene nå stort sett på 100 sider.
Du finner klubben med nyhetsblogg og annet snacks på nettstedet www.norwegianwood.org.

Dette spesialnummeret – som vi på spøk har kalt «Revolvermagasinet» sendes ut digitalt til de som har kjøpt festivalpass til Beatlesfestivalen i Bergen 7. - 9. oktober 2022 og til enkelte andre.

I Revolvermagasinet byr vi på litt stoff rundt 1966-albumet «Revolver» med The Beatles, som den 28. oktober kommer ut i nye utgaver, og har blitt remikset i ny og moderne stereo av Giles Martin (sønn av Beatles-produsent George Martin) og hans medarbeider Sam Okell. Teamet har stått bak suksessive remikser av Beatleskatalogens album siden 2017, og det første albumet de presenterte i ny drakt for offentligheten var «Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band».

Vi har med en artikkel om de nye albummiksene de har levert fra seg så langt. Svein Sund tar for seg albumet slik det forelå den gangen i 1966, hentet fra Norwegian Wood nr 168.
Lars Keilhau anmelder en bok fra mannen som sto bak designet av forsiden til LP-platen «Revolver», Klaus Voormann. Apropos dette, så hadde jo Beatles lenge benyttet seg av Robert Freeman som designer av albumcoverne sine. Hans forslag til forsiden av Revolver LPen forkastet de imidlertid, men det pryder nå forsiden av dette digitale magasinet.

I tillegg til stoffet rundt «Revolver» har vi lagt ved programmet for Beatlesfestivalen slik det ser ut i skrivende stund, samt en artikkel der vi ser på relasjonen mellom den nylig avdøde dronning Elizabeth II og The Beatles.

God lesning!
Hilsen Roger Stormo
Sjefredaktør og nettansvarlig for Norwegian Wood

Denne artikkelen er hentet fra NW nr 168.

Del 8

The Beatles DNA

Revolver er den syvende Beatles- LPen på Parlophone, som skal granskes i denne serien. Dette er den åttende artikkelen, som tar for seg all informasjon som befinner seg på LPens plateomslag, innerpose, på eventuelle vedlegg, og i selve vinylen mellom rillene og etiketten, og informasjonene som befinner seg på etiketten.

På leting etter genmaterialet på Parlophone Records

Av Svein Sund

Plateomslaget

Revolver har et plateomslag som er laget av Klaus O.W. Voormann. Han var en kjenning av The Beatles fra tida i Hamburg. Mellomnavnene hans er Otto Wilhelm.

Klaus ble født 29. april 1939, og er sønn av en kjent lege fra Berlin. Han ble student i Hamburg i 1956, og studerte grafisk design. Der ble han kjæreste med en medstudent; Astrid Kirchherr, som studerte fotografi.

I oktober 1960, befant Klaus seg i «Grosse Freiheit» i St. Pauli-distriktet i Hamburg. Han og Astrid hadde nettopp hatt en krangel. Han gikk innom Keiser-keller. Der spilte Rory Storm And The Hurricanes. Han ble veldig imponert. Men da en ny gruppe, The Beatles, entret scenen, ble han helt slått ut. Han ble fan med en gang. Han ble der i flere timer.

Dette måtte han fortelle til Astrid. Men hun ville ikke være med dit. Litt snurt enda. Men Klaus dro alene for andre gang, og hadde med seg ei plate, som han hadde designet omslaget til.

Han dristet seg til å snakke til John, som ba han snakke med kunstneren i gruppa. Men sjenerte Klaus turte ikke ta kontakt med Stu Sutcliffe.

Neste gang ble Astrid med, og hun ble også full-stendig fortapt i gruppa og musikken. Både Klaus, Astrid og en tredje venn; Jurgen Vollmer, ble godt kjent med The Beatles. Astrid ble etterhvert forelsket i Stu, som flyttet inn til Astrid.

Klaus ble en nær venn av The Beatles, noe som resul-terte i at da han flyttet til London, tidlig i 1964, ble invitert til å bo sammen med George og Ringo i 57 Green Street, Mayfair.

Etterhvert flyttet han inn i egen leilighet. Han startet bandet «Paddy, Klaus and Gibson», sammen med Paddy Chambers (gitar, ex- «The Big Three» og «The Escorts») og Gibson Kemp (trommer, ex- «Kingsize Taylor And The Dominos»), medlemmer og band fra Liverpool. Klaus spilte bass. De ga ut tre singler, uten den store berømmelsen. Bandet gikk da i oppløsning.

Han fikk dermed tilbud fra flere grupper, men bestemte seg for å bli med i Manfred Mann. Der overtok han bassen etter Jack Bruce, som hadde sin korte tid i Mannfred Mann på midten av sekstitallet. Bruce startet Cream sammen med Eric Clapton og Ginger Baker like etterpå.

Klauss spilte bass, og noen ganger fløyte, på platene til Manfred Mann, fra midten av 1966 til den siste singelen, «Ragamuffin Man», våren 1969.
Gruppen ble da oppløst, og Mann og Mike Hugg dannet først Manfred Mann Chapter Three, og Mann dannet så i 1973 Manfred Mann´s Earth Band.

Våren 1966, fikk Klaus telefon fra John Lennon. Han spurte om han var interessert i å designe plateomslaget til The Beatles nye LP. Han laget noen skisser, som han hadde med til dem. Det så bra ut, så han fikk frie tøyler.

Bortsett fra «Revolver», har Klaus gjort flere lignende jobber for gutta i The Beatles. Plata «Ringo», fra 1973, inneholder et hefte med sangenes tekster, med tegninger av Klaus til hver sang.
Han laget designet til singlen «When We Was Fab» av George Harrison.
I 1995 laget han omslaget til alle tre Lp-platene i Anthology- serien. I tillegg designet han nær sagt all reklame og andre produkter, som filmkassettene, i samme stilen. Han laget tegningene sammen med sin venn og kunstner Alfons Kiefer.

Voormann er med som bassist på disse Beatles-relaterte platene:

John Lennon: «Live Peace In Toronto», «Cold Turkey», «Instant Karma», «Plastic Ono Band», «Power To The People» (også piano), «Imagine», «Walls And Bridges», «Rock´n´Roll»

George Harrison: «All Things Must Pass», «The Concert For Bangla Desh», «Living In The Material World», «Dark Horse», «Extra Texture». (Er med på «Concert For George» fra 2003)

Ringo Starr: «Ringo», «Goodnight Vienna», «Ringo´s Rotogravure»

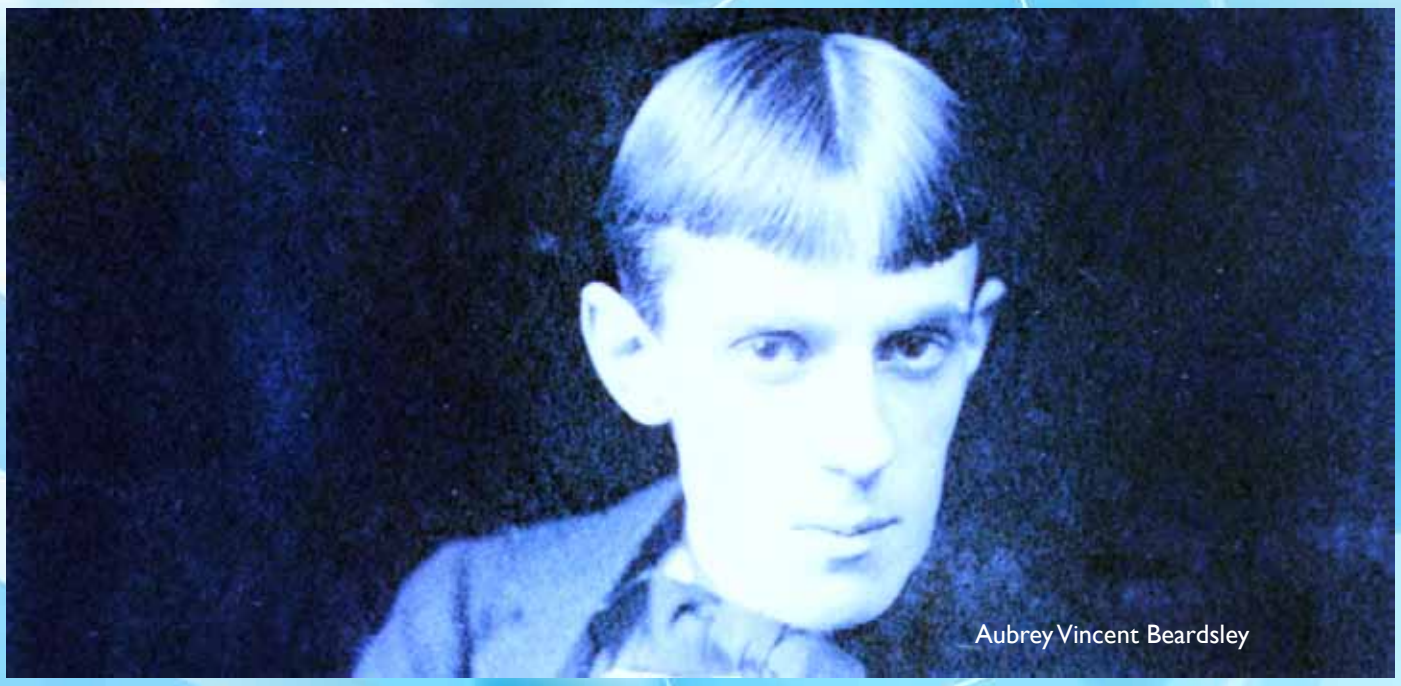

Aubrey Vincent Beardsley

Tilbake til plateomslaget til «Revolver»

Voormann brukte en kunststil som var påvirket av Aubrey Vincent Beardsley. Han var en britisk illustratør og i mindre grad forfatter, som levde i andre halvdel av 1800-tallet.

Stilen til Beardsley var påvirket av japansk kunst. Denne stilen ble Beardsley oppmerksom på da han kom som kunstner til Paris i 1893, og så kunsten til Henri de Toulouse-Lautrec.
Stilen er en del av det som ble kalt «Art Nouveau», mot slutten av 1800-
tallet. Den japanske delen ble mer rendyrket av Beardsley. Han brukte blekk i de fleste av sine verker.

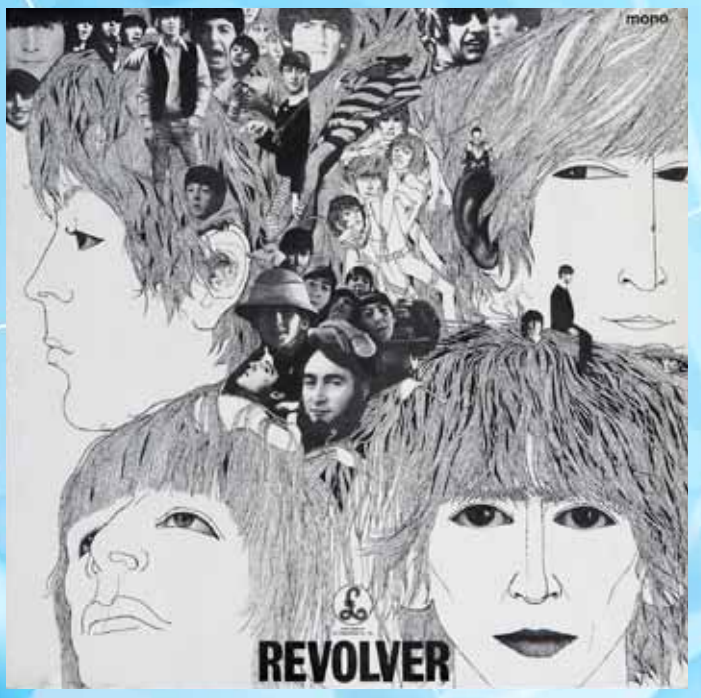

Noe av det han er mest kjent for er at han illustrerte de seks første bøkene av en serie med bøker, som kom ut fire ganger i året; fra 1894 - 1897; «The Yellow Book». Et av verkene hans; «The Stomach Dance" fra 1893-94, ble brukt til omslaget på Humble Pie sin andre LP, fra 1970. Aubrey Vincent Beardsley er med på plateomslaget til «Sgt. Pepper´s Lonely Hearts Club Band». Du ser ham rett bak Stu Sutcliffe, nesten øverst på venstre side.
Voormann tegnet, og lagde en kollasj av bilder fra de siste årene, tatt hovedsakelig av Robert Freeman.
Så på en måte var Freeman også med på dette omslaget. Signeringen av omslaget til «Klaus O.W. Voormann 66», står sammen med et lite bilde av kunstneren i håret til George; rett under munnen til Lennon.Tegningene til Voormann er presise. De er på en måte karikaturer av ansiktene til The Beatles.

Han får frem ansiktenes særtrekk.
John sin lange rette nese og tynne lepper;
Paul sitt ansikt sett fra venstre side, med de vakre øyelokkene og konturen av nese og munn;
George med ekte lepper, som understreker hans fyldige underleppe, og øyne som ser rett mot oss, noe som var et karaktertrekk ved ham; han så deg rett i øya, som om han så rett gjennom deg;
Ringo som vi ser litt nedenfra, og skrått opp, med sin karakteristiske nese, fyldige lepper og triste øyne. Øynene til Ringo og George ser mer ekte ut enn hos John og Paul.

Kollasjen med bilder kommer liksom ut fra hodet og håret til The Beatles. Dette omslaget ser ut som musikken på innsiden av omslaget; psykedelisk, nyskapende, i bevegelse, lekende og kunstnerisk.

Tittelen

Da de skulle ha en tittel på platen, var det flere titler som ble foreslått. ***«Abracadabra»*** var en av dem, men så oppdaget de at den tittelen var allerede i bruk. Ringo forslo ***«After Geography»***, som et ordspill rundt tittelen til den da nye platen til The Rolling Stones; «Aftermath».
Både John's forslag ***«Beatles On Safari»*** og Pauls forslag ***«Magic Circles»*** ble også forkastet.

«Revolver» ble bestemt som tittel på platen da de var på turné i Japan, den 2. juli. Dette er også et ordspill; et våpen som har et dreiende kulelager, og ei plate som dreier rundt på platetallerkenen.
På forsiden står mono eller stereo i små svarte fylte bokstaver i øverste høyre hjørne.
Nederst på midten av forsiden står REVOLVER i store svarte fylte bokstaver. Rett over tittelen er logoen til Parlophone.

Ryggen

Den er som de andre platene med - Revolver - The Beatles - som eneste benevning.

Baksiden

Dette flip-back omslaget er enten laget av Ernest J. Day eller Garrod and Lofthouse. Dette står nederst til høyre. Ved siden av, til høyre, står i liten skrift platenummeret.

Fra og med Revolver er selve nummeret på mono- og stereo-versjonene like. Det som skiller dem er bokstav-koden PMC for mono og PCS for stereo. 1000-serien for mono-utgivelsene, og 3000-serien for stereo-utgivelsene var det altså nå slutt med. De gikk over til 7000-serien for både mono- og stereo-utgivelsene. Revolver sine plate-nummer er PMC 7009 og PCS 7009.
Platenumrene står i større skrift øverst til høyre, i hvitt på svart bakgrunn.
REVOLVER står med store hvite bokstaver, med THE BEATLES i bitte små bokstaver over. Dette for å understreke at The Beatles nå er så kjente at navnet nesten ikke behøver å nevnes.
Øverst på siden er George Martin, Klauss Voormann og Robert Whitaker nevnt som henholdsvis produsent, designer av plateomslaget, og fotograf av bakside-bildet

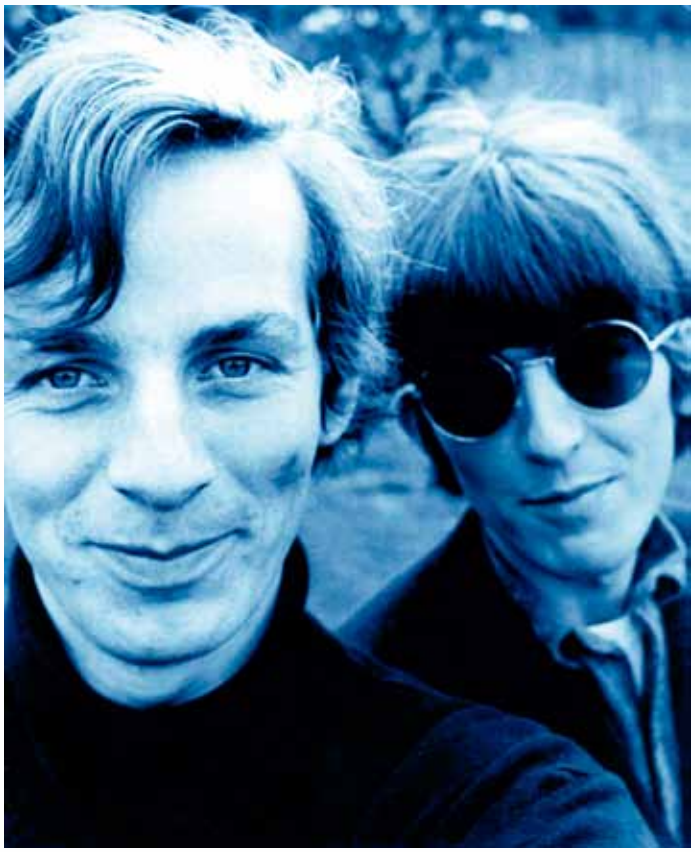

Baksidebildet

Bildet er tatt av Rober Whitaker, fotograf fra Australia. Han ble invitert over til London av Brian Epstein etter Australia-turneen i 1964, og ble etter hvert en «hoff-fotograf» for The Beatles.

Han tok det beryktede bildet av The Beatles, som endte opp på USA utgivelsen «Yesterday And Today» på Capitol Records. Bedre kjent som «The Butcher Cover».

Bildet på baksiden av «Revolver» ble tatt 19. mai 1966. Den dagen var de i det største studioet i Abbey Road, Studio 1, og spilte inn deler av videoene for «Paperback Writer» og «Rain», som var den nye singelen.

Whitaker hadde med seg negativer fra fotograferingen den 25. mars, samme år. Et av bildene ble brukt på «Yesterday And Today.» Andre bilder i samme posisjon, fra studio 1, viser at The Beatles så gjennom negativene fra foto-seansen med Whitaker den dagen.
Selv om de er innendørs har de på seg solbriller. John har vanlige brilleglass. Men designet på brillene er seneste mote. Det samme kan sies om klærne.

Whitaker var også med dem dagen etter, den 20. mai, på opptakene til videoene utendørs, i Chiswick House, West London. Bildet til EPen «Nowhere Man» er fra den dagen.

På baksiden finner vi ellers sangtitlene til de fjorten låtene. For første gang har Harrison med tre sanger. De andre er komponert av Lennon/McCartney.
Til høyre for titlene står hvem som er første-sanger på låtene.

Ved siden av komponisten av «Love You To» (Harrison), står det med små skrift; Tabla Anil Bhagwat.

Anil Bhagwat

Bhagwat var en inder, som spilte indiske hånd-trommer, tabla, som var hans hovedinstrument.
Han tilhørte den indiske organisasjonen «Asian Music Circle», som ble stiftet i London i 1946.

Organisasjonen bestod av utøvere innenfor musikk, dans, kunst, litteratur og annen asiatisk kultur.
Målet deres var å utøve den asiatiske kulturen i vesten, slik at den ble kjent og verdsatt her.
I begynnelsen av 1966 fikk Harrison undervisning i indisk musikk der.
Bhagwat forteller at han ble oppringt av en i organisasjonen en dag i begynnelsen av april 1966.

Han ble spurt om han hadde tid til å arbeide med George den kvelden. Han sa ikke hvilken George det var, men da en Rolls Royce kom for å hente ham, gikk det opp for ham at han skulle jobbe med The Beatles.

Da han kom fram til Abbey Road, så han jenter over alt, med termos-flasker, kaker og smørbrød, mens de ventet på at The Beatles skulle komme ut.

Da han kom inn i studio, ble han ønsket velkommen av George, som fortalte ham hva han ønsket.
Bhagwat stemte tablaen, og de ble, etter noen forslag fra George, enige om at han skulle improvisere.
Bhagwat insisterte på improvisasjon, da indisk musikk handler om improvisasjon.

Mange år senere sa han at han var heldig, som fikk jobbe med The Beatles. «Jeg fikk navnet mitt på plateomslaget, noe jeg er veldig stolt av.
Det var et av høydepunktene i livet mitt».

På «For No One», bak komponistene står det;
Horn-Alan Civil-

Alan Civil

Født 13. juni 1929 i Northampton, England. Han utdannet seg til musiker, med fransk horn som sitt hovedinstrument. Han var med i The Philharmonia Orchestra i 1966. Orkesteret var i verdensklasse, med tidligere dirigenter som Richard Strauss, Wilhelm Furtwängler og Arturo Toscanini. George Martin, som kjente Civil, ville ha han som solist på «For No One». Da Civil kom til Abbey Road, møtte han fans utenfor, som tittet gjennom vinduene, for å få et glimt av sine helter. Da han hørte musikken, for låten manglet bare soloen hans, gikk musikken i en toneart som ikke passet helt med hans horn. Den gikk hverken i moll eller dur. Men han fikk stemt hornet, sånn at det passet inn. I ettertid kunne han fortelle at hvis noen spurte han om hva han hadde gjort den bestemte uken, fortalte han at han hadde spilt med Otto Klemperer eller Rudolf Kempe (begge meget kjente dirigenter).
De navnene betydde ingenting for dem. Men da han fortalte at han hadde spilt inn musikk med selveste The Beatles; det var fantastisk. En dag for dagboka; den dagen de møtte en som hadde spilt sammen med The Beatles.

Alan Civil

Senere i livet kunne noen få komme bort til ham og si, at de f.eks. likte hans innspillinger av horn-konsertene til Mozart. Men hele tiden, så og følte han at folk dultet borti hverandre og sa at han derre svære karen der, med grått hår; han spilte med The Beatles.

Selv sa han at det var en vanlig jobb, som de andre to oppdragene den dagen.
Men at det var en meget interessant opplevelse.

Civil fikk sin OBD (The Most Excellent Order of the British Empire) i 1985.
Han døde 19. mars 1989, bare 59 år gammel.

Innerposen

I 1966 endret EMI sine innerposer til helt hvite poser, uten hull og plastbelegg på innsiden.

Mitt eget eksemplar av den aller første utgaven av Revolver, den som ble inndratt, kom med innerpose med forsidene til 16 forskjellige LP-omslag på hver side. Disse platene ble utgitt av Tamla Motown. Altså reklame for 32 plater til et av EMI sine datterselskap. Alle omslag og skrift er i svart/hvit, på hvit bakgrunn. Men mest sannsynlig ble også denne utgaven gitt ut mest med hvit innerpose.

De andre tidlige utgavene av Revolver kom med helt hvite innerposer av papir, eller de kom med reklame for plater gitt ut på EMI, farget i sepia-brunt.

Etiketten og vinylen

Førstepressinger fra 1966, har teksten som starter med «THE GRAMMOPHONE CO LTD…… helt ytterst på etiketten. Over hullet er teksten «SOLD IN U.K. SUBJECT TO……

De tidlige utgavene har Dr. Robert på både etiketten og omslaget.

Senere ble tittelen korrekt forandret til Doctor Robert. Men det finnes utgivelser fra 70-tallet med Dr. Robert på omslaget, mens etiketten har Doctor Robert. Det kan være en skrivefeil, eller det kan være omslag fra 60-tallet som er brukt senere. Det er ikke bestandig at antall omslag stemmer helt med antall plater.

Inndragelse av 1. utgaven

Da master-tapen var ferdig, og klar for å bli overført til plate, inneholdt den remix 11 av «Tomorrow Never Knows». Like etterpå ringte George Martin, etter påtrykk av John Lennon, til Geoff Emerick, og fikk ham til å bytte til remix åtte. Likevel hadde båndet med remix 11 blitt overført til pressing av vinyl.

TOMORROW NEVER KNOWS

Disse platene er kanskje presset i 300 eksemplarer. Noen av dem ble inndratt, men noen ble solgt i butikk. Jeg fikk heldigvis tak i et eksemplar for nesten 30 år siden, gjennom Record Collector.

Det er ikke vanskelig å identifisere et eksemplar. Ved å høre på «Tomorrow Never Knows», avsluttes låten med et honky-tonk piano i remix 11.

Ellers identifiseres det ved at matrise-nummeret er det samme på begge sider; XEX-606-1. Dette ser du i vinylen ved klokken seks, rett under etiketten.

Senere eksemplarer har matrise-nummeret for side to forandret til XEX-606-2, mens første siden har uforandret nummeret XEX-606-1.

Da ønsker jeg de av leserne som leser min artikkel en fin vår uten stygge virus. Neste gang blir det en interessant artikkel om «Sgt. Peppers Lonely Hearts Club Band»

Kilder:

«The Complete Recording Sessions» - Mark Lewisohn - Hamlyn EMI - 1988

«Record Collector, Rare Record Price Guide 2022»

«Beatles For Sale On Parlophone Records» - Bruce Spizer, Frank Daniels. 498 Productions, L.L.C., 2011

«The Unseen Beatles» - Robert Whitaker – Collins Publishers SanFransisco - 1991

REVOLVERMANNEN

AV LARS KEILHAU

Artikkelen sto i Norwegian Wood nr 146, som kom ut i september 2016.

Sjokk! Vantro! Panikk! Det var de første følelsene som skyllet over Klaus Voormann etter at kona hadde sagt at det var «en eller annen John» i telefonen til ham. Og den samme John hadde spurt om Klaus hadde noen ideer til det neste LP-coveret. The Beatles' neste LP-omslag. Albumet som etter hvert skulle hete «Revolver».

Klaus Voormann. Av alle bakmenn på kloden er han en av de mest fascinerende. Personlig visste jeg ikke særlig mer om ham enn at han har vært bassist i Manfred Mann og at han illustrerte The Beatles syvende LP. Men bare det! Og nå har han skrevet/tegnet boken som forteller hele historien: «Birth of an Icon - Revolver 50». Med forord av både Sir Paul og «my good old pal» Ringo.

Jeg er ikke storkonsument av rockebøker, men akkurat denne hadde jeg veldig lyst på. Direkte fra Voormann selv og signert av kunstneren. Fortellingen om et av de mest særegne og flotte albumcoverne noensinne laget. Bare synd det ikke ble utbrettomslag med booklet. Dream on.

Voormanns bok er særdeles lettlest. Stor skrift og korte «kapitler» akkompagnert av illustrasjoner. Med tysk oversettelse av alt, noe som er litt irriterende egentlig. Det gjelder heldigvis ikke den grafiske novellen.

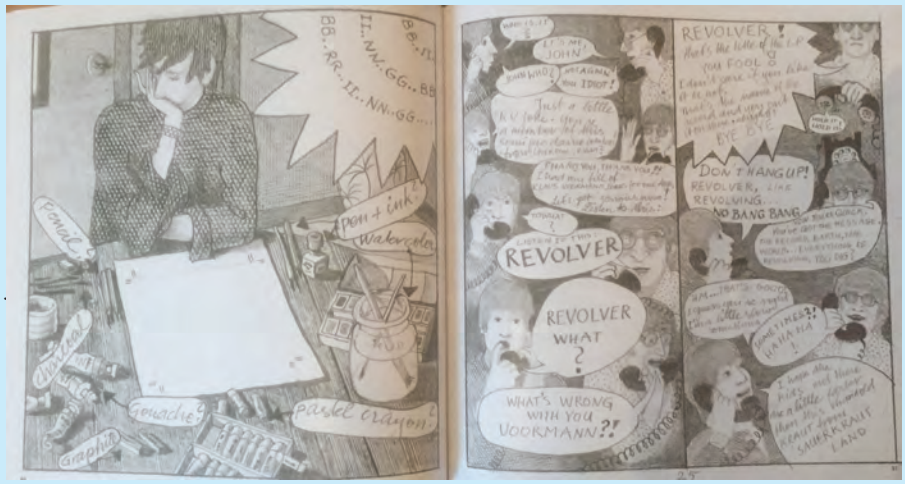

Multikunstneren begynner historien i Hamburg, der han ble en del av gjengen rundt Beatles. Han var kunststudenten fra en overklassefamile som ikke engang kunne stave Rock'n'Roll, men som på et vis rotet seg bort i Reeperbahn en kveld og møtte disse gale rockerne fra England. Ikke bare det, han er enda en som kan titulere seg «den femte Beatle»; han spilte faktisk bass

sammen med dem ved en anledning. Allerede da hadde Voormann illustrert et platecover, for singlen «Walk don't run» (The Typhoons). Han viste det først til John Lennon - som sendte ham videre til Stuart Sutcliffe.
Men en spire var sådd.

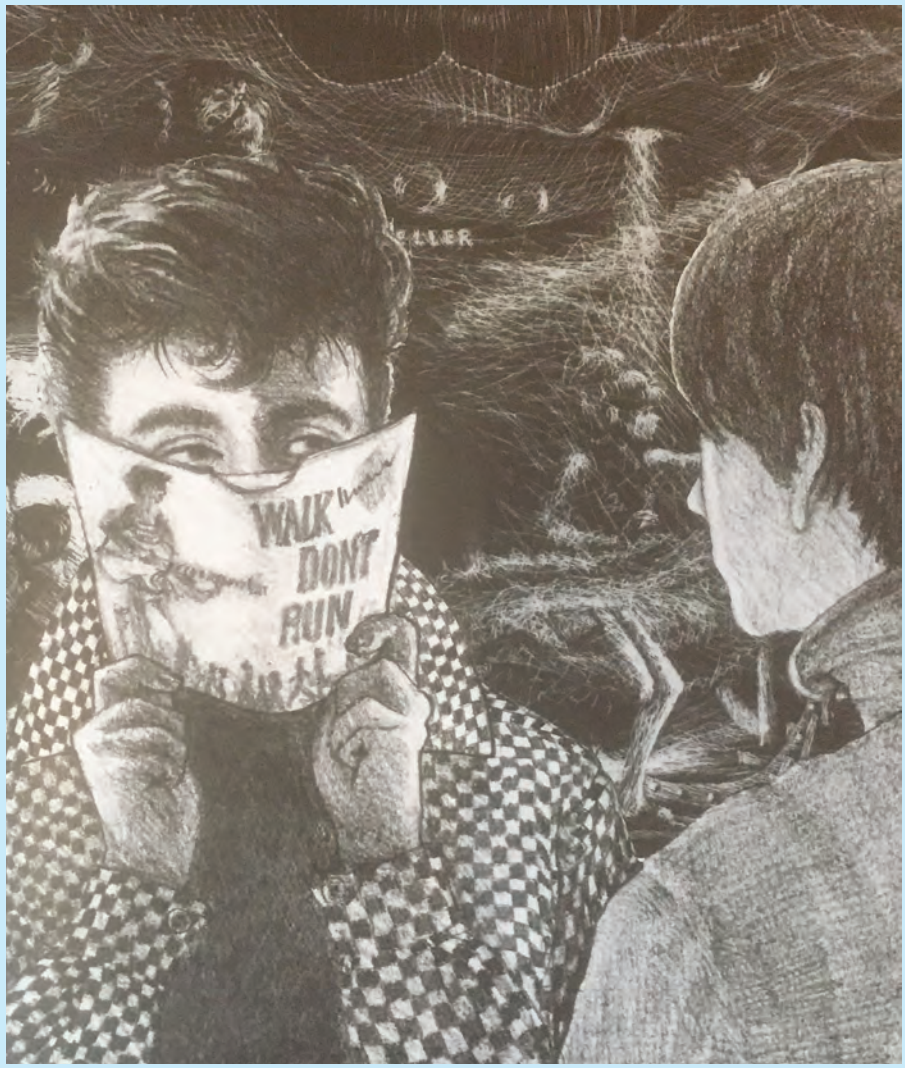

En slags coverspire som førte til en telefon fra «en eller annen John» noen år senere.

Så kom ideen om alle de små sort hvitt-bildene. Som han klippet og limte inn i hårene. Sirlig. Først flyttet han dem rundt i illustrasjonen, og midt i den prosessen skjer det mest dramatiske i hele boken: Fruen kommer inn i rommet og lukker opp vinduet. Og

Midt i prosessen blir kunstneren så eplekjekk at han ringer Neil Aspinall og foreslår en tittel til LP'en.

Aspinall formidler det til Fab Four og kommer tilbake med beskjed fra John: Kom deg tilbake til tegnebrettet! Noe senere brøler Lennon «Revolver» i Voormanns telefonøre.

Ved siden av Lennons første oppringning, er seansen da Voormann skal presentere det ferdige omslaget for bandet det store hold pusten-øyeblikket. Hele Beatles er til stede, sammen med Brian Epstein og George Martin. Lang, nervepirrende taushet mens det studeres. Høy grad av neglebiting. Og så var det altså akkurat det de ville ha, gitt. Bortsett fra sort hvitt-bildet der Paul sitter på toilettet, men det lot seg lett skifte ut.
Klaus Voormann fikk Grammy-prisen for omslaget - som siden gikk i tusen knas takket være en hylle som ramlet ned. Men bare £ 50 i betaling fra EMI, kanskje bare 350 norske kroner etter datidens valuta. Personlig hadde jeg gjerne betalt for å få lov til å gjøre jobben.

Til slutt et mysterium: Hvor ble det av originalen til Revolver-coveret? Det Klaus Voormann viste frem for The Beatles første gangen? Det lurte Voormann på i mange, mange år. Den historien får vi også:
wEieren i dag er Joe Walsh fra James Gang og Eagles.

Hele historien fortelles på nytt i en grafisk novelle, som i mine øyne er litt rufsete, men like fullt underholdende. Morsom detalj: Alle utstyres med uvøren skrift i snak-

keboblene, mens George Martins er meget sirlig og dannet.

Dette ikke er den mest fantastiske rockeboken jeg har sett/lest, jeg får en smule (en bitteliten smule) «koke suppe på en spiker»-følelse (med normal skrift uten tyske oversettelser ville den blitt nokså tynn), selv om det er den flotteste spikeren du har sett. Likevel er den stas å ha fordi den kommer rett fra kilden - og fordi den er signert.

FAKTA

* Klaus Voormann ble født i Berlin 29. april 1938
* Har vunnet to Grammys og mange internajonale priser for sitt arbeid.
* Har designet mer enn 100 platecovere (ikke minst Beatles' "Anthology"-serie, magasinforsider og konsertpostere (bl.a. for Turboneger)
* Var medlem av Manfred Mann og Plastic Ono Band.
* Som musiker har han jobbet med George, John og Ringo etter Beatles, pluss navn som Carly Simon, Eric Clapton og Jerry Lee Lewis.
* I 2009 ga han ut sitt eget album "A Sideman's Journey", der blant andre Paul McCartney og Ringo Starr bidro.
* Er fremdeles aktiv som illustratør

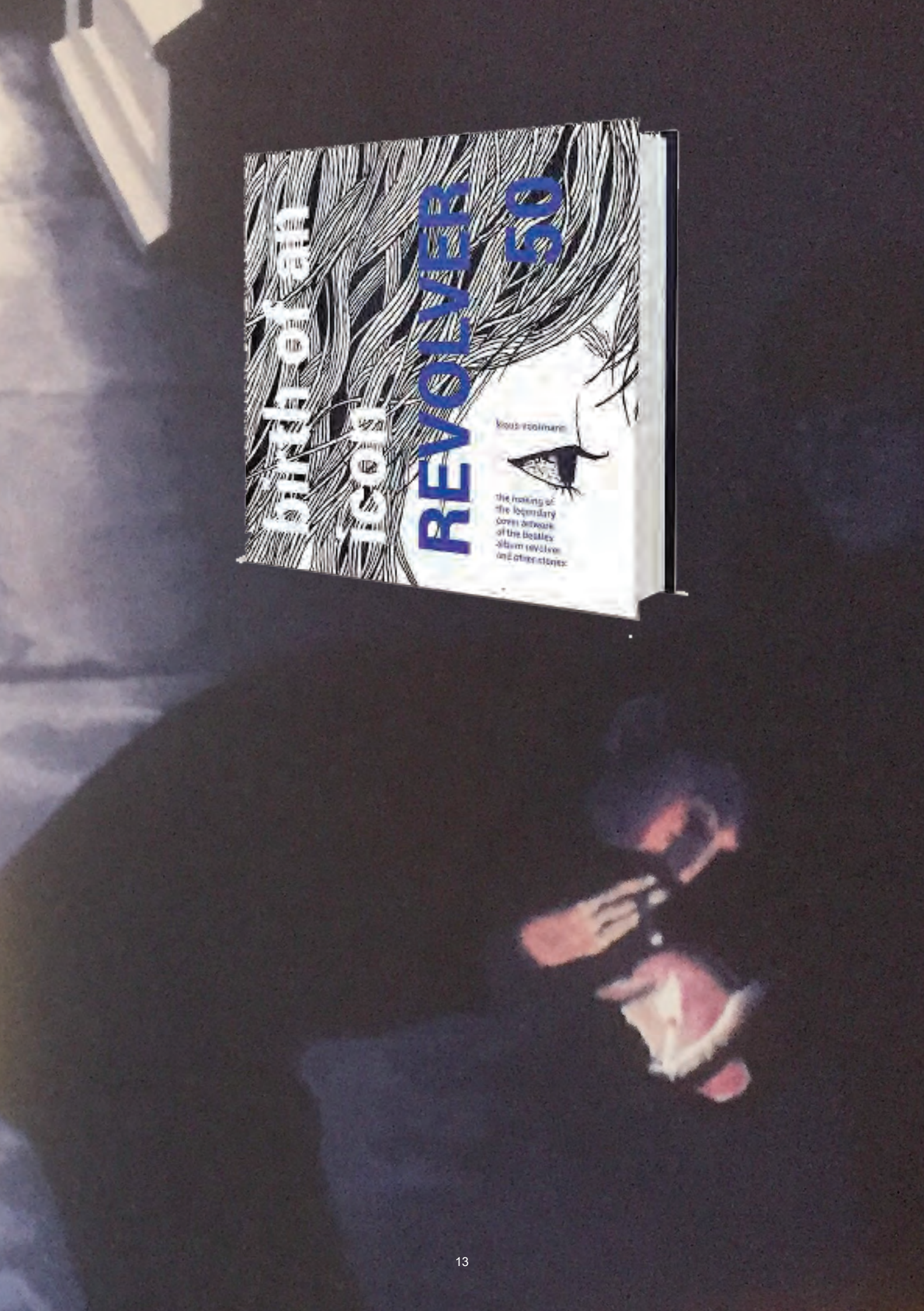
REVOLVER 50
klaus voormann
the making of the legendary cover artwork of the Beatles album revolver and other stories

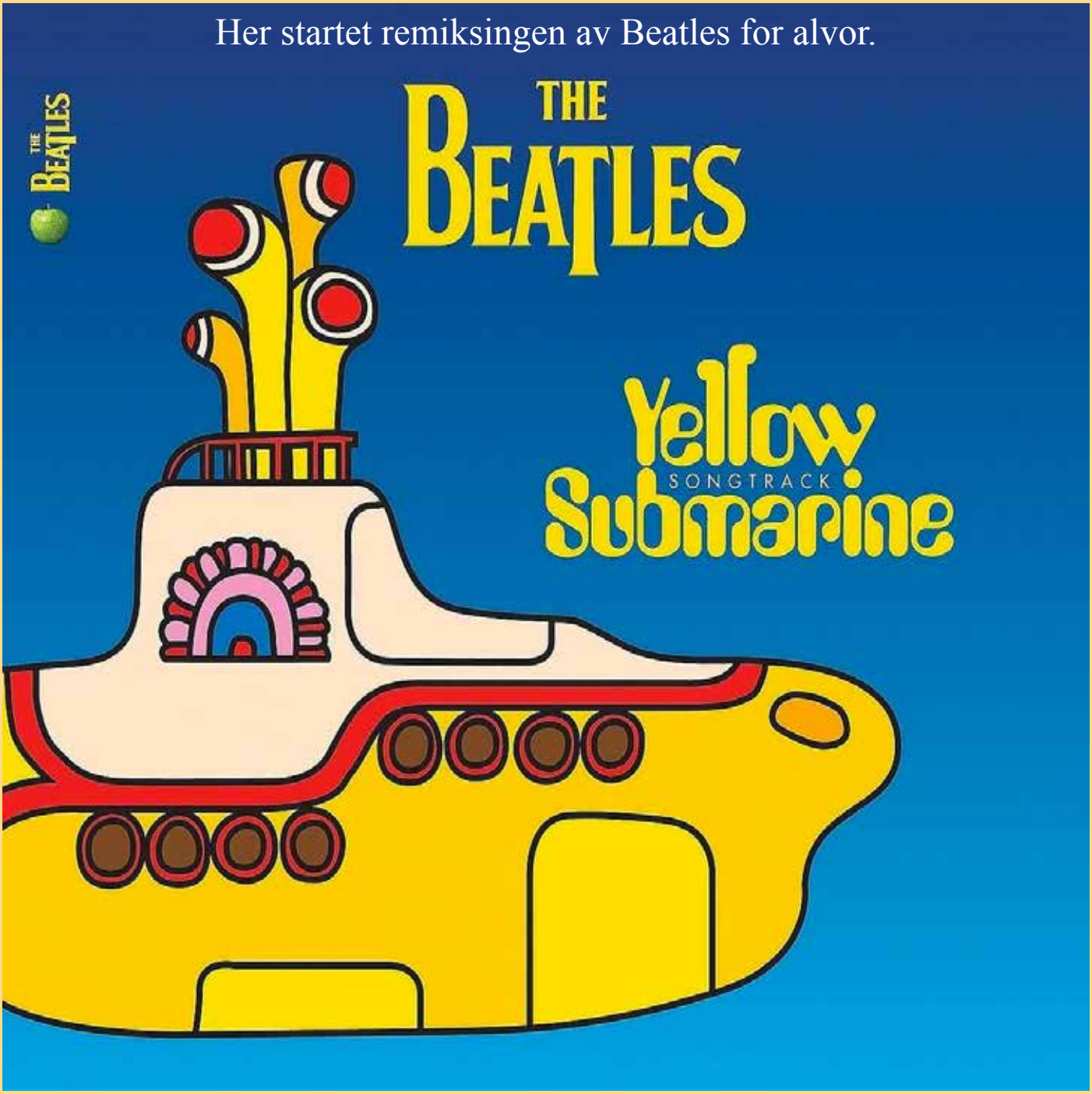

Remiksene: Er de virkelig bedre enn de originale miksene?

Av Jay Jay French og Mike Portnoy
Oversatt og omarbeidet av Roger Stormo
Opprinnelig publisert på engelsk i det amerikanske platesamlerbladet «Goldmine».

Tiden er inne til å ta en grundig gjennomgang av den innspilte Beatles-musikken. Dette fordi katalogen har gått gjennom en remiks/remastering-periode som startet for alvor i 2006 med Cirque du Soleil-rekonfigurasjonen for Las Vegas «Love» showet, og deretter med den dristige gjenutgivelsen av «Sgt. Peppers Lonely Hearts Club Band» i 2017, som fortsatte med «The Beatles» (også kalt ”White Album”) i 2018, «Abbey Road» i 2019 og «Let It Be» i 2021.

Det bør bemerkes at «Let It Be» også ble fullstendig remikset i 2003 som «Let It Be...Naked».

Egentlig startet George Martin med remiksing av Beatles allerede i 1966 da han og Geoff Emerick remikset en del av de tidligere utgitte Beatlessinglene som til da kun fantes i mono, til stereo for albumet «A Collection of Beatles Oldies». I farta remikset de også «This Boy» ved en feil, det var egentlig «Bad Boy» som skulle være med på albumet. I 1973 da Martin satte sammen det røde og det blå samlealbumet foretok han også enkelte justeringer som kan kalles remikser, og det samme i 1976 for samleren «Rock'n' Roll Music». I 1987 da Beatleskatalogen skulle debutere på CD remikset han albumene «Rubber Soul» og «Help!» da han var misfornøyd med den opprinnelige miksen. Remiksingen av Beatles startet for alvor med albumet «Yellow Submarine Songtrack» i 1999, hvor særlig George Harrison var involvert i valgene som ble tatt under mikseprosessen. På den oppussede tegnefilmen som kom ut på DVD samme år var sangene dessuten også mikset i 5.1. kanals surroundlyd. Red.

Min bakgrunn er at jeg som et 10 år gammelt barn som først hørte The Beatles i mono gjennom en liten transistorradio og deretter så og hørte dem gjennom den lille høyttaleren fra mine foreldrenes svarthvitt-TV, (sammen med millioner av andre) og ble forelsket i musikken. Det var ingen stereo, ingen

Typisk transistorradio fra 1964 med mellombølgemottak.

180 grams vinylalbum, ingen CDer, ingen kassettbånd (ennå), ingen strømming av noe slag og absolutt ingen remastere og remikser.
Bare musikken. I mono, som kom ut av små høyttalere. Ja, man kunne kjøpe stereoalbum - som stolt proklamerte «stereo» på coveret - og på spolebånd, men ikke bare var det et eksotisk konsept, det var også økonomisk umulig for meg eller noen andre jeg kjente. Ingen hadde et stereoanlegg - absolutt ingen båndspillere heller. Alt vi hadde var monoavspilling frem til 1966. Det betyr at i to år var alt jeg hørte på monosanger på mellombølgen og på radiokabinettet hjemme. (FM var oppfunnet, men ikke utbredt. Mellombølgen dominerte og ble ikke forbigått av FM i antall lyttere før i 1978 i USA)

Det betyr at frem til «Rubber Soul» ante jeg ikke hvordan stereo faktisk hørtes ut.

Da jeg endelig fikk lytte til en stereoplate i stereo, var det en åpenbaring. Det var også en gimmick. Kanskje ikke med vilje, men i dens tidlige inkarnasjoner var lydteknikerne faktisk ikke sikre på hva de skulle gjøre med stereo. Hvis du lytter til tidlige Beatles-album i stereo, spesielt de tyske pressingene, var instrumentene og vokalen veldig adskilt. Venstre høyttaler hadde trommer og gitar og kanskje én vokal; høyre høyttaler hadde bass og vokal. Dette var tydeligvis bestemt.

Tysk pressing av «Please Please Me» LPen.

For å tydeliggjøre intensjonen med denne artikkelen, så er (og slik bør det alltid være) musikken den største delen av denne typen analyse, men siden all musikk bare er en reproduksjon av et sett med fremføringer innspilt på bånd, så blir kjeden av reproduksjon den begrensende faktoren.

Jeg spurte Mike Portnoy, grunnlegger og medlem av Dream Theater, århundrets prog-trommeslager og deltids Twisted Sister-erstatter, om å bli med meg i

denne analysen. Mike ble født seks uker før utgivelsen av «Sgt. Pepper» (født 20. april 1967).

Mike Portnoy har kanskje den mest omfattende samlingen av Beatles bootlegs jeg vet om, og hans kjærlighet til bandet er like legendarisk som han er.

Det som er interessant for meg er at selv om jeg er 15 år eldre, er meningene våre veldig sammenfallende, noe som får meg til å tro at vi som musikere kan høre ting annerledes enn ikke-musikere.

Dette er imidlertid en historie om alle de nye remiksene av en musikalsk kanon som uten tvil er den mest kjente popmusikken på 1900-tallet og hvor vellykket vi føler at denne jobben har blitt utført.

Vil all musikken bli remikset/remastret?
Noen som jobber tett på Apple har fortalt meg at «Rubber Soul» og «Revolver»-remikser også kan komme. Ettersom remikser regnes som kunstneriske og økonomiske suksesser, må de kanskje gis ut, spesielt fordi, fra og med «Rubber Soul», forvandlet The Beatles popmusikkens landskap med musikk og utforskninger som hittil aldri hadde blitt gjort.

I tillegg har «Revolver» i mange kritikeres øyne (og ører) overgått «Sgt. Pepper» som det største og mest innflytelsesrike Beatles-albumet av alle. Personlig, og for ordens skyld, er jeg uenig i dette, etter som jeg hører på «Sgt. Pepper» mye oftere.

Grunnen til at jeg skriver om alt dette nå er fordi jeg nylig hadde muligheten til å lytte til originale vinylversjoner av de amerikanske Beatles-albumene (både mono og stereo) eid av naboer, som har hatt dem stående i platehyllene og bare samlet støv siden 1964-67. Selv om albumomslagene til alle disse gamle Beatles-albumene ikke var i god stand, hørtes de alle gode ut slik jeg hadde husket dem, ettersom alle disse eksemplarene var ganske rene med svært lite

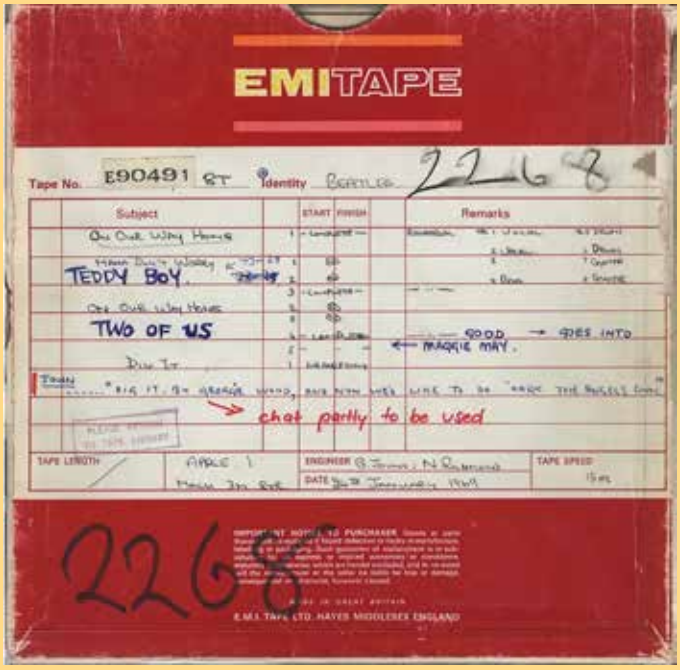

Mastring kontra miksing
Alle Beatles-albumene (mono og stereo) har blitt remastret mange ganger. Dette inkluderer også de originale digitale overføringene i 1987. En remastring tar utgangspunkt i masterteipen fra da platen var ny, og all forbedring skjer ved å justere equaliseringen og filtrere vekk støy og fjerne ulyder som ikke burde vært der. Stereobildet og monobildet forblir som tidligere, da sporene er mikset sammen til to (stereo) eller ett (mono) spor på masterbåndet.

Remiksene, derimot, innebærer imidlertid en mye lengre og teknisk utfordrende prosess – og i tillegg til det må man selvfølgelig bestemme seg for hvilket format, spesielt på alle de tidlige innspillingene før 1966, stereo eller mono. Med remiksing har man kontroll på volumet på hvert enkelt instrument eller stemme og hvor i stereobildet disse skal plasseres. Arbeidet vanskeliggjøres ved at selv på de opprinnelige båndene fra studioopptakene er flere av instrumentene og / eller stemmene låst fast til hverandre fordi de befinner seg på sammen spor. Dette er løst av den teknologiske utviklingen der det stadig er flere filtre tilgjengelig som kan filtrere stemmene og instrumentene fra hverandre. Red.

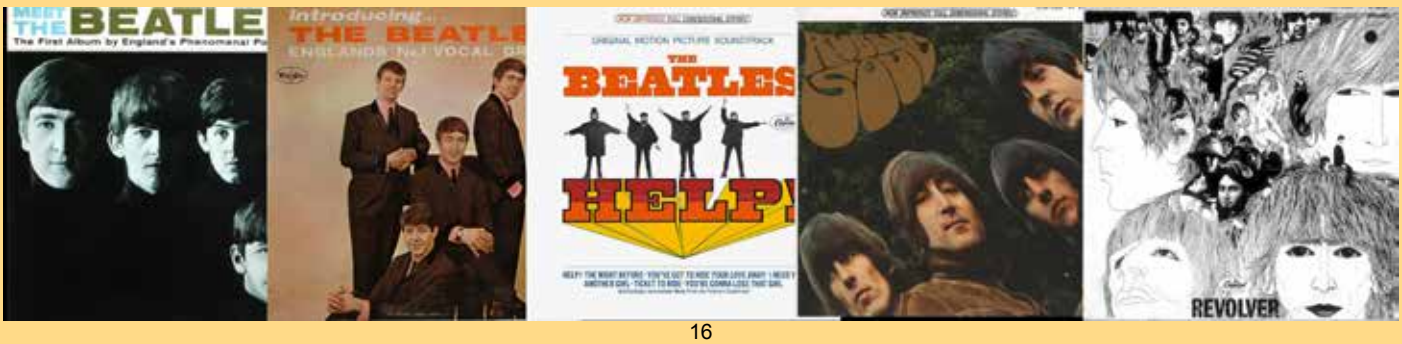

Jeg hadde monoutgaver av «Meet The Beatles», «Introducing The Beatles», «Help!», «Rubber Soul» og «Revolver». Stereoversjoner av «Beatles '65», «Sgt. Pepper» og «Magical Mystery Tour» avrundet albumlisten. Legg til dette alle mine originale britiske EP-er, alle i mono, og dette ble den store sammenligningen. For å fullføre sammenligningene, trakk jeg frem mitt originale «White Album» fra 1968, «Abbey Road» fra 1969 og «Let It Be» fra 1970.

Jeg brukte de neste to ukene på å gå gjennom hvert spor, frem og tilbake.

Det er også viktig å merke seg at all lyttingen min ble gjort fra vinyl på en topp moderne platespiller (- i tjuetusen dollars klassen) spilt gjennom et referanse hi-fi-system der elektronikken er langt overlegen den elektronikken som faktisk ble brukt til å spille inn alle sangene.

Mye av det Portnoy hører på er CDer som er lastet inn i iTunes og spilt av gjennom telefonen hans, selv om han også har vinyl-motstykkene i tillegg til et godt lydanlegg.

Jeg ville ha Portnoys tanker om remiksene fordi jeg vet at han ville ha veldig sterke meninger, og jeg var nysgjerrig på om vi så ting på samme måte. Portnoy er mye yngre enn meg, så han hadde ikke helt radioopplevelsen fra mellombølgen som jeg hadde, men han har hørt på monomiksene mange ganger.

Han har minner fra å høre The Beatles i sanntid, noe som betyr at han husker fra da han var tre år gammel og «Let It Be» kom ut, og han hørte musikken deres bli spilt hjemme ofte.

Portnoy og jeg hadde en veldig lang prat om luksus-emballasjen, men jeg skjønte at for denne artikkelens formål måtte jeg fokusere utelukkende på effekten av de remiksede albumene.

Før jeg går inn i remiksene, vil jeg si et ord om mono-remasterne. Hvis jeg vil gjenoppleve Beatles-opplevelsen min fra ungdomstiden, kan jeg enten lytte til alle mine britiske 45 EP-er (alle mono) eller den suverene remastrede mono-serien av Sean Magee og Steve Berkowitz som kom ut for flere år siden. Det var fordi jeg hadde hørt på samlingen min så lenge at jeg likte å høre på alle disse gamle albumene jeg nylig hadde fått tak i.

Jeg gikk også tilbake til mine gamle Parlophone britiske EP-er. Jeg vil si at når man hører på de originale britiske 45-platene, er det noe som er veldig elektrisk (les: spennende) på gang. En umiddelbarhet og sangene høres til og med litt raskere ut. Kanskje det hele er psykisk. Tross alt er dette virkelig hellige gral-greier. De amerikanske singlene (så vel som de tidlige Capitol Records Beatles-utgivelsene) hadde en helt annen lyd. Det ble lagt til romklang

på de amerikanske utgivelsene. Dette ble gjort med vilje for å få sangene til å skille seg ut på amerikanske radiostasjoner.

«Sgt. Pepper» innledet ikke bare hele "konseptalbumet", den la også listen for eksperimentering som satte all konkurranse utenfor rek-

Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band

kevidde. Martin, etter å ha fått klarsignal fra alle de forskjellige partene etter arbeidet han hadde gjort på «Love», hoppet rett inn i kampen.

Nå, med de offisielle Giles Martin remiksene av Beatles-albumene trekkes det en strek. Det starter med «Sgt. Pepper», albumet som for første gang hadde de samme sangene i den samme rekkefølgen verden over (ikke helt sant, for i enkelte land var det fortsatt noen omstokkinger. På grunn av at BBC hadde valgt å la være å spille sangene «Lucy In The Sky With Diamonds» og «A Day In The Life» fjernet EMI disse sangene, samt «With A Little Help From My Friends» i albumene som ble presset i sørøst-Asia, Korea, Hong Kong og Malaysia. Red.).

En remiks av «Sgt. Pepper» som feiret sitt 50-årsjubileum var ikke bare vågalt og gjenstand for en slik gransking at suksessen (eller fiaskoen) garantert ville være målestokken for alle forsøk på ytterligere remikser, men var nært beslektet med rensingen av Michelangelos Pietà i Vatikanet.

Ved å slippe nålen ned på den nye remiksen av «Sgt. Pepper», følte jeg at trommene eksploderte ut av høyt-

talerne på måter jeg aldri visste eksisterte. Bassen hørtes også mye fyldigere ut. Min første tanke var at ettersom McCartney og Ringo Starr er de eneste gjenlevende medlemmene, prøvde Martin bare å imponere dem? Jeg stilte ham det spørsmålet direkte da jeg intervjuet ham for en Goldmine-artikkel i 2017. Mens han syntes det var et veldig interessant spørsmål, forklarte han at faren hans, George Martin, spilte inn alle instrumentene på separate spor, men på grunn av fire -spors-teknologien på den tiden, måtte sporene nedmikses mange ganger, for ikke å snakke om den endelige masteringsprosessen (husk at dette var i 1967), som presset dynamikken enda mer ned.

Da Giles Martin remikset albumet, klarte han å digitalisere alle originalsporene og deretter remikse alt med mye større dynamisk rekkevidde uten frykt for at en nål skulle hoppe ut av platerillene, og dermed høres trommene ut som (Led Zeppelins) John Bonhams! Lytt til trommeintroen i «With a Little Help From My Friends» på et godt stereoanlegg. Det vil blåse deg bort.

Alt var tyngre og tykkere. Vokalen hadde mer klarhet og gitarpartiene skar gjennom mer.

Husk dette, alle analogfans: Hele prosessen ble gjort digitalt. Hvis du bare elsker analogt og kun analogt, kan din mening være veldig annerledes. En ting som slo meg som veldig interessant er at etter å ha sammenlignet den remiksede CD-versjonen mot vinylversjonen, liker jeg vinylversjonen bedre. Det gjorde Giles Martin også, og han ble spesielt overrasket over dette ettersom den opprinnelige remiksen var digital. Dette er hvordan forlokkelsen til analog fortsetter å forbi et mysterium for de av oss som er dypt involvert i alt lydrelatert.

Hele prosessen med hvert album gjorde at jeg lyttet til hver utgivelse slik den var ment. Fra side én, i rekkefølge, til siste kutt på side to (eller album to når det gjelder «White Album»). Hvor viktig var det? For meg var det en veldig viktig del av opplevelsen, da det var slik jeg/vi hørte på denne musikken i sin tid. Vi tok sjeldent, hvis i det hele tatt, tonearmen opp for å hoppe over et spor. Ettersom jeg lyttet til hvert album i sin tiltenkte helhet, gjorde det meg i stand til å få følelsen av flyten i musikken og den økte trofastheten nedfelt i remiksene som brakte den til live.

The Beatles («White Album»)

«White Album» er veldig rikt på sin musikalske variasjon, mye mer nedstrippet fra «Sgt. Pepper»-opplevelsen. Fra og med «Back in the USSR», ble den rene tyngden og spillegleden økt til større nivåer. Klarheten til hvert spor ble forbedret.

Gitarplukkingen på «Blackbird» og «Julia» hadde spesielt større tilstedeværelse og farger. Selve pakken var full av alternative opptak i tillegg til Esher-demoene.

Man kan gjøre en hel artikkel om tilnærmingen med å inkludere så mye demoer og opptak i alle disse pakkene. Jeg vil imidlertid bare konsentrere meg om den faktiske effekten av remiksingen av selve albumene.

Let It Be

Mens «Abbey Road» var den neste faktiske utgivelsen på tidslinjen, var «Let It Be» i virkeligheten det neste studioalbumet. Det var virkelig et hybrid live/studioalbum spilt inn hovedsakelig med en mobil enhet under mindre enn perfekte forhold.

Hvis det virket som om «White Album» var et forsøk på å komme tilbake til røttene til instrumenteringen, høres «Let It Be» virkelig ut som demoer, selv etter Spector-produksjonen. Utfordringen med denne er at det faktisk finnes flere offisielle forskjellige versjoner av «Let It Be».

Vi har «Let It Be...Naked», Glyn Johns «Get Back»-mikset og, selvfølgelig, Spector-originalen. Dette handler om Spector-originalen. Dette er versjonen med orkestreringer og det hele, som har blitt remikset. Som sådan ble det brukt stor omhu for å opprettholde all den ekstra spektoriseringen (min beskrivelse), men det gir bare større klarhet i saksgangen.

Åpningssporet på alle remiksene er nok til å fortelle deg hva som skjer. «Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band», «Back in the USSR», «Two of Us» og «Come Together» satte alle scenen for sine respektive album.

man bare må beundre dem. Glyn Johns-miksen var enda en større gave.

På åpningssporet til «Let It Be», «Two of Us», er basstrommen (fungerer som en metronom) mye mer foran og i sentrum. Etter det følger imidlertid miksene så direkte veier at økningen i troverdighet (fidelity), selv om den ikke er lett hørbar, til slutt finner veien inn i ens egen bevissthet.

Det var ingen forsøk på å redusere effekten av det Spector gjorde. Det virket som den mest forsiktige remiksen i serien.

Det «Get Back»-dokumentaren gjorde var også å virkelig sette sangene fra «Let It Be» inn i den rette konteksten, noe som gjorde lyttingen til remiksene enda mer fascinerende. Bare det å vite at alle sangene (så vel som de på «Abbey Road») ble laget på så kort tid (som da John Lennon og Paul McCartney måtte skrive for «A Hard Day's Night» og «Help!»), gjør at

Abbey Road

Dette bringer oss til Abbey Road. Den originale innspillingen ble gjort på en solid-state miksepult, og det er derfor det høres så mye mer moderne ut enn noe annet Beatles-album. Det er også et mye tørrere (og lydmessig tyngre) lydopptak enn alle de tidligere.

Albumet inneholder noen av de mest spilte (strømmede) sangene i Beatleskatalogen: «Come Together», «Here Comes the Sun» og «Something». På remiksen høres bandet bare tyngre (les: mer bevisst) ut enn noen gang. Så høyt som «Helter Skelter» var, er «I Want You (She's So Heavy)», vel, virkelig H-E-A-V-Y. «Come Together» er så kraftig i remiksen at gitarene helt eksploderer ut av høyttalerne, og bassen er utrolig.

Fidelity og reproduksjonsteknikker
Generelt er hele poenget med større «fidelity» (troverdig gjengivelse) og reproduksjonsteknikker å få lytteren nærmere det produsentene og teknikerne hører når de mikser musikken. Det er så nær man kan komme. Ikke bry deg om at valgene disse menneskene tar danner grunnlaget for det du hører. Det er rett og slett det nærmeste noen noen gang kommer.
Utfordringen har alltid vært å bevare så mye av informasjonen man kan fra den opprinnelige mikseprosessen. Alle de forskjellige formene for utgivelser - det vil si vinyl, CD, spolebånd, kassett og nå strømming - har sine egne unike sett med problemer.

Oppsummering
Hele denne prosessen begynte på grunn av at jeg gjenlyttet de originale albumene.

Jeg kan med sikkerhet si at det aldri vil komme noen erstatning for spenningen og minnene om lyden av originalene. Jeg har aldri spilt noen musikk, inkludert mine egne album, i nærheten av min altoppslukende omfavnelse av hele Beatles-katalogen. DNAet mitt har sitt preg, og det kan aldri erstattes.

Intellektuelt har Giles Martin-remiksene en annen lyd. De nye miksene gir meg muligheten til å lytte til The Beatles på superutstyr med alle forbedringene som er teknisk tilgjengelige for meg, slik at jeg kan høre denne musikken på nytt og høre noen ting som jeg enten aldri har hørt eller var så begravet i miksen at jeg ikke skjønte at de var der.

De nye remiksene er etter min mening et forsøk på å få katalogen til å høres bedre og mer akseptabel ut på alle reproduksjonsplattformene fra den eldste (vinyl) til den nyeste (strømming). Hvor godt dette ble oppnådd vil alltid være i lytterens ører.

Portnoy og jeg har alltid foretrukket stereomiksene (nye og gamle) fremfor mono, og jeg tror at grunnen til dette er at, uavhengig av hvor grove de originale stereomiksene var, tillot de oss musikere å høre de enkelte instrumentene tydeligere. slik at vi kan lære å spille sangene riktig. Monomiksene brakte stemmene foran. Stereomiksene inneholdt instrumentene i større detalj.

For en som meg vil imidlertid disse remiksene alltid eksistere som et alternativ. Det er ikke noe galt med det. Jada, de nye miksene viser anlegget mitt bedre, men når det kommer til The Beatles' plater, er det mye mer som skjer – noe så dypt og inngrodd at det er umulig å legge det til side. Det er derfor jeg skriver denne artikkelen. Det er fordi, som mange av dere, er denne musikken grunnen til at hele den 55-årige historien til klassisk rockemusikk er betydelig.
Jeg vil legge til at den remastrede vinylen er super

støysvak, og jeg setter pris på omsorgen for at de analoge overføringene ble gjort. De iboende forvrengningene som vinyl bringer selv til digitale remastere er og vil forbli spesielle. Jeg oppfordrer deg, hvis du er interessert i vinyl, til å lytte til remasterne i deres vinylform. Bravo til Sony/Universal for å tilby overlegne pressinger til de som ønsker å punge ut den ekstra cashen.

Utgivelsene ga også mye, mye mer til hver pakke, inkludert alternative versjoner og/eller tidlige versjoner av mange av sangene. De som samler eller anser seg selv som «komplettister» vil elske emballasjen, selv om den har en pris.

Merverdien gjør det virkelig verdt det å eie remiksene. Spørsmålet er imidlertid dette: Er remiksene så gode at jeg ikke lenger vil lytte til originalversjonene?

Det er et spørsmål jeg stilte meg selv (og Portnoy), og her er dommen på album-for-album basis, med en skala fra 1-10 (hvor 1 er det minst tilfredsstillende forsøket på å forbedre originalene og 10 er det meste).

BEATLES REMIKS POENGTAVLE

Jay Jay French:

Sgt. Pepper: 10/10 — lytter alltid til remiksen
The Beatles: 8/10 — foretrekker remiksen
Let It Be: 7/10 — begge fungerer
Abbey Road: 9/10 — lytter alltid til remiksen

Mike Portnoy:

Sgt Pepper: 10/10
The Beatles: 8/10
Let It Be: 7/10
Abbey Road: 8/10

The Beatles i EMI Studios under innspillingen av Revolver-albumet. 1966 © Apple Corps Ltd.

av Roger Stormo

REVOLVER I NY MIKS OG MED BONUSMATERIALE

7. september ble nyheten sluppet, etter at Ringo hadde vist frem boksen to dager tidligere: «Revolver» kommer ut i ny miks i et utall forskjellige innpakninger.
Utgivelsesdatoen er satt til den 28. oktober. «Taxman» er allerede sluppet på strømmetjenester, i ny stereo og Dolby Atmos-mikser.
Vi mener den har hatt veldig godt av remiksen, alt høres sterkere og klarere ut, plutselig legger vi merke til kubjella og noen finurlige bassganger fra Paul.

På et lytteparty i Los Angeles kunne Giles Martin fortelle at det var MAL-programmet til Peter Jackson som muliggjorde de nye miksene. Han sa at problemet tidligere med å prøve å remikse «Revolver» var at man på ett og samme spor kanskje har trommer, bass og rytmegitar, og du kunne ikke skille dem.

Men med lydprogramvaren utviklet av Sir Peter Jacksons Wingnut Films for «The Beatles:Get Back», kan de ta ethvert instrument ut av et spor og plassere det hvor som helst i miksen de ønsker. Med andre ord, Jacksons programvare ga dem muligheten til å lage en ekte remiks av albumet. Peter Jacksons team trengte å løfte ut diskusjoner fra mono Nagra-båndene til «Get Back»-innspillingene.

Teamet gjennomsøkte akademiske artikler om bruk av AI (artificial intelligence –kunstig intelligens) for å skille lydkilder,men innså at ingen av de tidligere forskningene ville kunne fungere for enmusikkdokumentar. De konsulterte Paris Smaragdis ved University of Chicago og begynte å lage etnevralt nettverk kalt MAL (maskinassistert læring – navnet MAL var en bevisst hyllest til HAL-datamaskinen i «2001: A SpaceOdyssey» – og til den allestedsnærværende Mal Evans fra dokumentarfilmen) og et sett med opplæringsdata som var av høyere kvalitet enn datasett brukt iakademiske eksperimenter.

Ved å bruke MAL var Jackson og kollegene hans i stand til møysommelig og presist isolere hvert eneste lydspor – det være seg musikkinstrumenter, sang eller studioprat.Til slutt gjorde dette forsøket dem i stand til også å lage stereomikser fra monobåndene,og Jackson kunne tilby PaulMcCartney et isolert vokalspor fra John Lennon for sangen «I've Got A Feeling», noe Paul gjorde bruk av i sin «Got Back»-turné og påfølgende Glastonburykonsert.

Giles Martin om teknologien som muliggjorde den nye miksen: … heldigvis, takket være pandemien, fordi den bremset hele prosjektet, brukte mange flere mennesker mer tid på kontorene sine på å jobbe med ting enn de ville ha gjort normalt, og Peter (Jackson)s team begynte å gjøre disse gjennombruddene.
Jeg jobbet med dem. Jeg sa: «Skal vi prøve å gjøre "Revolver"?» Vi begynte å se på det, og til slutt hadde vi alle ingrediensene slik at jeg kunne mikse den.
Så enkelt var det. Det "Taxman"-sporet, som jeg bruker som en demo, har (nå) gitar, bass og trommer sammen; Jeg kan ta av gitaren, jeg kan ta av bassen, og så kan jeg til og med skille skarptromme og stortromme også. Og de høres ut som skarptromme og stortromme. Det er ikke antydning til gitar der (selv om de var blitt bakt sammen på master-båndene).
Og jeg vet ikke hvordan det er gjort! Det er som om jeg skulle ha gitt dem en kake og de gir meg mel, egg og melk og litt sukker.

Etter utgivelsen av deres banebrytende album «Rubber Soul» i desember 1965, og etter å ha avsluttet årets turnédatoer, skulle en sen avgjørelse om å droppe opptaksplanene for en tredje Beatles-film, «A Talent For Loving», ha en betydelig effekt på oppretelsen av «Revolver». Tiden som hadde vært satt av for å filme og spille inn sanger for et soundtrack ble borte fra bandets timeplan, slik at gruppen kunne ta en fire måneders pause før «Revolver»-innspillingene begynte. «En ting er sikkert,» sa John noen uker før bandets retur til studioet, «den neste LP-en kommer til å bli veldig annerledes.»

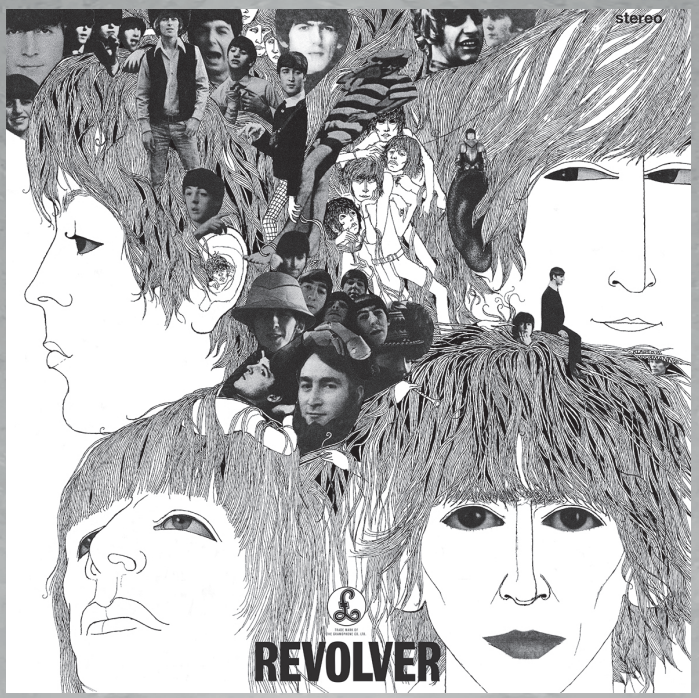

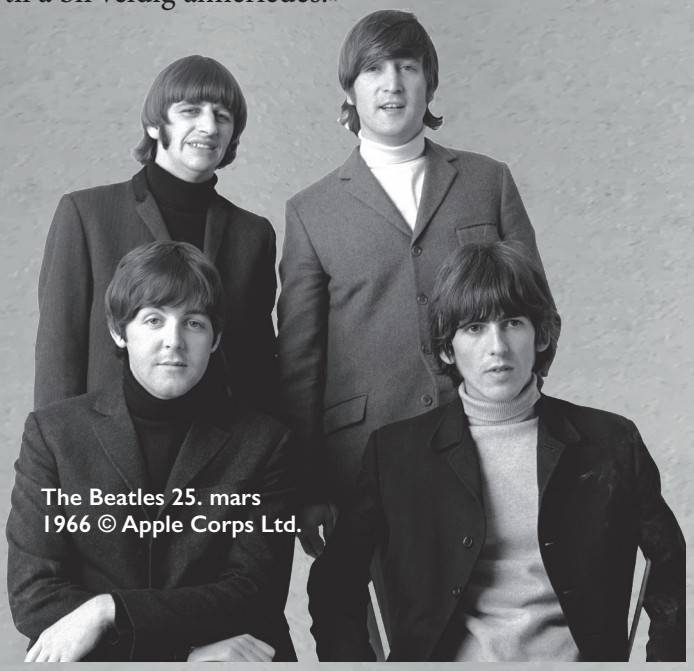
The Beatles 25. mars 1966 © Apple Corps Ltd.

Tomorrow Never Knows

6. april 1966 samlet The Beatles seg i Studio 3 i EMI Studios (nå for tiden kalt Abbey Road Studios) for deres første «Revolver»-innspilling.
Med sin produsent George Martin og innspillingsteknikere Geoff Emerick og Ken Townsend, gikk de inn i ilden, og startet med «Tomorrow Never Knows». ¨

Johns eteriske vokal (matet fra mikrofonen hans gjennom en roterende Leslie-høyttaler), innovative båndsløyfer – inkludert Paul som sa 'ah, ah, ah, ah', som når den ble avspilt fortere produserte en lyd som ligner på et måkeskrik – konvergerer med Ringos dundrende trommemønster, Georges tambouradrone og en baklengs gitarsolo. «Tomorrow Never Knows» drev The Beatles og populærmusikk inn i spennende nytt terreng.

I et intervju før «Revolver» utgivelsen 5. august 1966, forklarte Paul til NME: «Vi gjorde det fordi i hvert fall jeg, for å nevne en, er lei av å lage lyder som folk kan hevde å ha hørt før.» Spesialutgave av «Revolver» inneholder også The Beatles' første versjon av «Tomorrow Never Knows» fra innspillingen 6. april og en monomiks som ble gitt ut på et lite antall plater første dagen albumet var i salg, før neste opplag av LP-en kom med korrekt versjon.

The Beatles i EMI Studios under filming av musikkvideoer til «Paperback Writer» og «Rain», 19. mai 1966. © Apple Corps Ltd.

På den første sessions-platen i spesialutgaven høres dette opptaket veldig annerledes ut enn det utgitte sporet. Spesialutgaven setter også søkelyset på ytterligere to stadier av det ferdige sporets utvikling: en uutgitt monomiks og en spesialmiks som fremhever overdubbingene av tre trompeter og to tenorsaksofoner.

Love You To

En av Georges viktigste innflytelser som låtskriver høres i «Love You To». Året før hadde hans stadig større interesse for indisk musikk og hans ønske å lære å spille sitar brakt ham sammen med Ravi Shankar, som forble hans nære venn og spirituelle musikalske samarbeidspartner.

Got To Get You Into My Life

Dagen etter kom The Beatles tilbake til Studio 3, fullførte det meste av «Tomorrow Never Knows»-innspillingen deres, og begynte arbeidet med den første versjonen av « Got To Get You I nto My Life».

The Beatles begynte å spille inn «Love You To» i Studio 2 den 11. april, treårsdagen for den britiske utgivelsen av «From Me To You». Den korte treårsperioden mellom disse sangene viser bandets forbløffende kreative utvikling. «Det var en av de første låtene jeg skrev for sitar,» husket George senere. «Dette var den første sangen der jeg bevisst prøvde å bruke sitar og tabla på grunnsporet.» Med George på sitar og sang, Paul på tamboura og harmonistemme, og universitetsstudent Anil Bhagwat på tabla, begynte sangens intrikate arrangement å ta form over flere opptak. Overdubbinger inkluderte en ekstra harmonisang av Paul, utelatt fra den utgitte versjonen, men nå funnet frem i en miks av Take 7. Revolvers spesialutgave inneholder også Take 1 og en tidligere udokumentert og nyoppdaget øvelse på sangen med George som spiller sitar og Paul på tamboura.

Paperback Writer/Rain

Mellom 13. og 16. april i Studio 2 og 3 spilte The Beatles inn sin listetopp «Paperback Writer» single (med lagdelte harmonier, riffende gitarer og Pauls blomstrende basslinjer) og dens B-side «Rain» (muliggjort med spolebåndmaskiner satt i lav hastighet for innspillings- og mikseprosessene). Før singelen ble utgitt 10. juni (30. mai i USA), brukte The Beatles et par dager borte fra innspillingen for å spille inn flere musikkvideoer for begge sangene med regissør Michael Lindsay-Hogg, som senere skulle komme til å regissere «Let It Be»-filmen . I tillegg til sangenes nye stereomikser og originale monomikser, har pesialutgaven av Revolver «Paperback Writer» Take 1 og 2 – grunnspor og to versjoner av «Rain» Take 5: en med den faktiske hastigheten The Beatles spilte den i og den andre, en nedbremset evolusjonær miks som ble brukt til å lage mastertapen.

The Beatles mimer til «Paperback Writer» på «Top of The Pops», 16. juni 1966 © Apple Corps Ltd.

The Beatles under innspilling av musikkvideoer for «Paperback Writer» og «Rain» i parken til Chiswick House, London. 20. mai 1966 © Apple Corps Ltd.

Taxman

Albumets åpningsspor, «Taxman», ble spilt inn over tre Studio 2-økter i april og mai. En av tre sanger på albumet av George, i «Taxman» uttrykker han sin frustrasjon over Storbritannias «superrike» skattesats på den tiden (90%), med et blunk til «Batman» TV-kjenningsmelodien.

I en 12-timers økt 20. april spilte The Beatles inn og mikset den første versjonen av «And Your Bird Can Sing» (for denne sangen inneholder spesialutgaven to versjon 1/take 2-innspillinger og versjon 2s Take 5), deretter begynte å spille inn «Taxman».

De kom tilbake til sangen dagen etter, og la ned Georges grunnleggende gitar, Pauls bass og hans dynamiske, raga-stil gitarsolo, og Ringos trommer og kubjelle. Revolver Special Edition inneholder også Take 11, med falsettkoring av John og Paul med forskjellige ord fra den utgitte versjonen.

«Taxman» og «And Your Bird Can Sing» ©Calderstone Productions Ltd

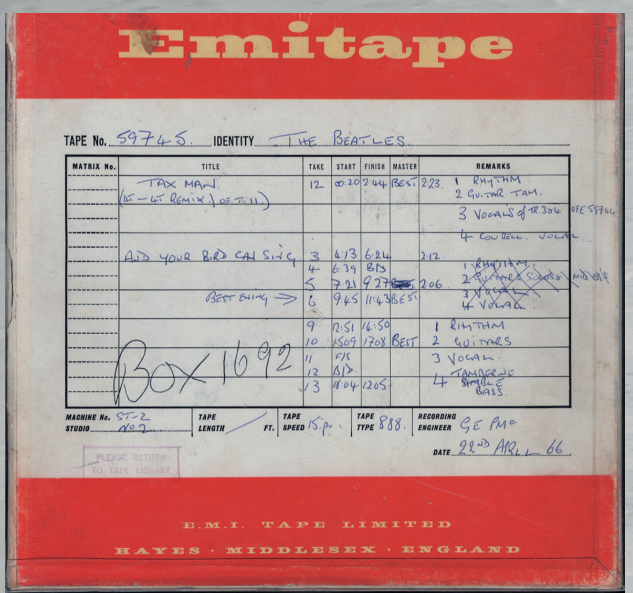

Yellow Submarine

«Yellow Submarine» ble spilt inn 26. mai og 1. juni i henholdsvis studio 3 og 2. Den ikoniske, solfylte allsangen for barn overalt og en favoritt for de unge til sinns begynte ganske annerledes enn slik den endte opp. Del 1 og 2 av spesialutgavens komponeringsopptak av «Yellow Submarine» avslører sangens utvikling fra et ganske trist vers sunget av John over akustisk gitar – «In the town where I was born / No one cared, no one cared…» – til dens tilpasning av John og Paul for å passe det morsommere emnet for refrenget. Revolver i spesialutgave inkluderer også «Yellow Submarine» Take 4 og fremhevede lydeffekter (et komplekst og lystig sonisk sjølandskap, inkludert Mal Evans sand-svinging og Brian Jones' glass-klinking) så lyttere kan reise med The Beatles gjennom sangens progresjon.

«Vi begynte virkelig å finne oss selv i studio,» forklarte Ringo senere. ***«Sangene ble mer interessante, så med det ble effektene mer interessante.»*** Giles Martin om å mikse «Yellow Submarine»: Det er visse spor … På «Yellow Submarine» tror jeg det var akustisk gitar, bass og trommer på ett spor. Jeg prøvde å flytte den akustiske gitaren vekk fra trommene. Og for meg hørtes det ut som om de (fortsatt) trengte hverandre for å være ved siden av hverandre. Det hørtes greit ut; det hørtes bare ikke helt riktig ut. Så det er visse ting der jeg fortsatt lener meg til den ene eller den andre siden, fordi det bare ikke er mye (instrumentering) der. Jeg mener, sammenlignet med moderne innspillinger, går du tilbake til «Taxman» eller «She Said» – det meste er gitar, bassgitar, trommer … og det er det. Og så vil de ha Dolby Atmos! Og så går du, OK, det er bassgitar, gitar… Jeg kan ikke legge gitar og bass i bakre høyttalere!

Original båndeske: «She Said She Said» © Calderstone Productions Ltd

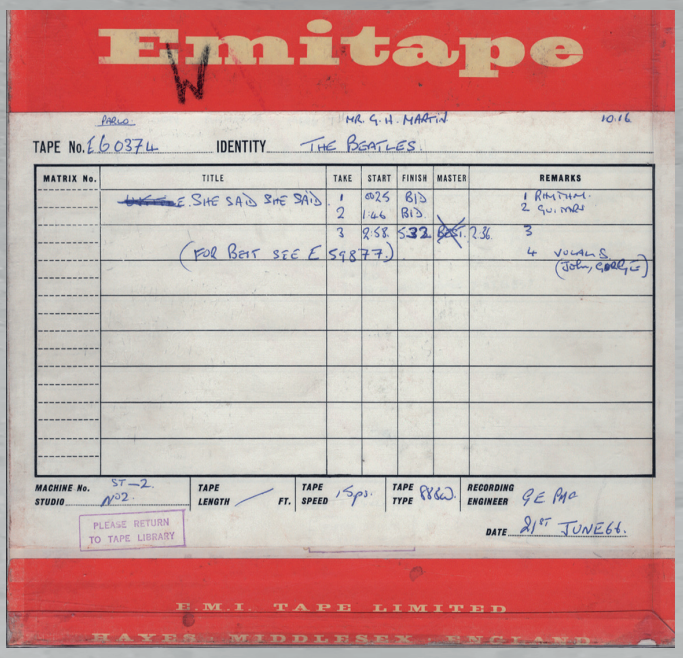

She Said She Said

The Beatles' siste Revolver-innspilling fant sted i Studio 2 om kvelden 21. juni 1966 ut i de små timer 22. juni, bare én dag før bandet reiste til München for å starte sin internasjonale sommerturné. Tekstene til «She Said She Said» trakk veksler på minnet om en desorienterende dag The Beatles hadde opplevd i Los Angeles.

Etter å ha tatt i mot Georges hjelp til å lage en helt ny sang fra noen uferdige fragmenter, ledet John gruppen gjennom øvelsene og innspillingen mens klokken tikket unna den siste gjenværende økttiden. Spesialutgaven av Revolver inneholder også Johns hjemmedemo for sangen og Take 15 – grunnspor-øving, med sitt introduksjonsforedrag som avslører hyggelige småprater mellom The Beatles mens de utarbeidet arrangementet (senere rost av komponist og dirigent Leonard Bernstein som «bemerkelsesverdig» med «ekte oppfinnelser»).

Klokken 04.00 den 22. juni avsluttet The Beatles «She Said She Said», og med dette sine Revolver-innspillingsøkter. Albumets siste mono- og stereomikser ble fullført samme kveld, og dagen etter var The Beatles nok en gang i gang på turné. Neste gang de skulle returnere til Abbey Road var i november 1966 for å begynne å spille inn «Sgt. Peppers Lonely Hearts Club Band».

Revolver ble utgitt 5. august 1966, og tilbrakte syv uker på nummer én på den britiske albumlisten, og en dobbel A-side single med «Eleanor Rigby» og «Yellow Submarine» toppet den britiske singlelisten i fire uker i august og september. I USA ga Capitol ut en 11-spors versjon av Revolver, som tilbrakte seks uker på nummer én på Billboards albumliste. «I'm Only Sleeping», «And Your Bird Can Sing» og «Doctor Robert» hadde tidligere blitt plukket fra innspillingene for Capitols nordamerikanske utgivelse av «Yesterday And Today»-albumet i juni, da i litt tidlige mikser.

REVOLVER SPECIAL EDITION

Revolver-albumets 14 spor er nymikset av produsent Giles Martin og tekniker Sam Okell i stereo og Dolby Atmos (som kun vil foreligge som nedlastinger/strømming), og albumets originale mono-miks er hentet fra mono-mastertapen fra 1966. Revolvers feiende nye spesialutgave følger de universelt anerkjente remiksede og utvidede spesialutgavene av Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band (2017), The BEATLES ('White Album') (2018), Abbey Road (2019) og Let It Be (2021).

5CD-utgaven

Vanlig 1LP-utgave med den nye stereomiksen

2CD-utgaven inneholder «høydepunkter» fra de to Sessions CDene i luksusutgaven, samt de nye stereomiksene av «Paperback Writer» og «Rain», 15 spor i alt.

Spesialutgave i begrenset opplag som picture disc.

1CD-utgave med folder

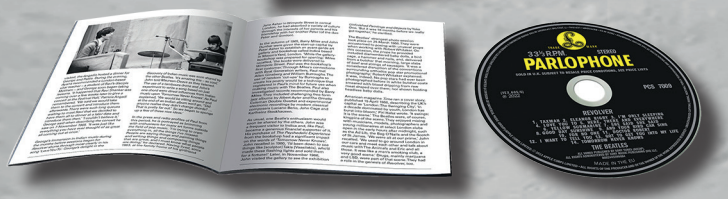

Special Edition-utgaven i vinylutførelse er 4 LPer og 1 EP. Her får vi også Robert Freemans forslag til albumcover.

Alle de nye Revolver-utgivelsene inneholder albumets nye stereomiks, hentet direkte fra de originale firespors masterbåndene. Lyden bringes frem i forbløffende klarhet ved hjelp av banebrytende demiksingsteknologi utviklet av det prisbelønte lydteamet ledet av Emile de la Rey ved Peter Jacksons WingNut Films Productions Ltd. De fysiske og digitale Super-luksus-samlingene inneholder også albumets originale monomiks, 28 tidlige opptak fra øktene og tre hjemmedemoer, samt en firespors EP med nye stereomikser og remastrede originale monomikser for «Paperback Writer» og «Rain». Albumets nye Dolby Atmos-miks vil bli gitt ut digitalt.

Sporliste

SUPER DELUXE [5CD + 100-siders innbundet bok i slipcase | digital audio collection]

CD1: Revolver (Ny stereomiks)

1: Taxman
2: Eleanor Rigby
3: I'm Only Sleeping
4: Love You To
5: Here, There And Everywhere
6: Yellow Submarine
7: She Said She Said
8: Good Day Sunshine
9: And Your Bird Can Sing
10: For No One
11: Doctor Robert
12: I Want To Tell You
13: Got To Get You Into My Life
14: Tomorrow Never Knows

CD2: Sessions One

1: Tomorrow Never Knows (Take 1)
2: Tomorrow Never Knows (Mono mix RM 11)
3: Got To Get You Into My Life (First version) – Take 5
4: Got To Get You Into My Life (Second version) – Unnumbered mix – mono
5: Got To Get You Into My Life (Second version) – Take 8
6: Love You To (Take 1) – mono
7: Love You To (Unnumbered rehearsal) – mono
8: Love You To (Take 7)
9: Paperback Writer (Takes 1 and 2) – Backing track – mono
10: Rain (Take 5 – Actual speed)
11: Rain (Take 5 – Slowed down for master tape)
12: Doctor Robert (Take 7)
13: And Your Bird Can Sing (First version) – Take 2
14: And Your Bird Can Sing (First version) – Take 2 (giggling)

CD3: Sessions Two

1: And Your Bird Can Sing (Second version) – Take 5
2: Taxman (Take 11)
3: I'm Only Sleeping (Rehearsal fragment) – mono
4: I'm Only Sleeping (Take 2) – mono
5: I'm Only Sleeping (Take 5) – mono
6: I'm Only Sleeping (Mono mix RM1)
7: Eleanor Rigby (Speech before Take 2)
8: Eleanor Rigby (Take 2)
9: For No One (Take 10) – Backing track
10: Yellow Submarine (Songwriting work tape – Part 1) – mono
11: Yellow Submarine (Songwriting work tape – Part 2) – mono
12: Yellow Submarine (Take 4 before sound effects)
13: Yellow Submarine (Highlighted sound effects)
14: I Want To Tell You (Speech and Take 4)
15: Here, There And Everywhere (Take 6)
16: She Said She Said (John's demo) – mono
17: She Said She Said (Take 15) – Backing track rehearsal

CD4: Revolver (Original mono master)

Albumets sporliste er den samme som på CD1

CD5: Revolver EP

1: Paperback Writer (Ny stereomiks)
2: Rain (Ny stereomiks)
3: Paperback Writer (Original mono mix remastered)
4: Rain (Original mono mix remastered)

Vinylutgaven har samme sporliste. Det er også i CD og 2CD utgaver, såvel som i LP og en i ¨ LP Picture disc i begrenset opplag.
En Digital Audio Collection vil bestå av stereo og høyoppløste 96kHz/24-bit filer i stereo, mono og Dolby Atmos.

Ringo Starr i EMI Studios under innspillingen av Revolver-albumet. 1966

Dronning Elizabeth II og The Beatles

av Roger Stormo

Den belgiske kunstneren Guy Peellaert (1934-2008) lagde denne sammenstillingen av The Beatles som nyter en kopp te med dronningen. Det finnes ingen ekte bilder av Beatles sammen med dronning Elizabeth II.

The Beatles med dronningens mann, Philip, Hertugen av Edinburgh. Han delte ut en av de mange prisene de mottok i løpet av Beatlemania.

Elizabeth II (Elizabeth Alexandra Mary; født 21. april 1926, død 8. september 2022) var dronning av Storbritannia og andre Samvelde-riker fra 6. februar 1952 til hennes død i 2022.
Hun var regjerende dronning av 32 suverene stater i løpet av sin levetid og 15 ved tidspunktet for hennes død. Hennes regjeringstid på 70 år og 214 dager er den lengste av noen britisk monark og den lengste registrert av noen kvinnelige statsoverhoder i historien. Umiddelbart etter at hun døde drev fans og prøvde å finne bilder av dronningen sammen med The Beatles for å poste på sosiale medier.

Men de lyktes ikke. Uvitende har de presentert bilder av Beatles med dronningens mor (som også het Elizabeth) og søsteren (prinsesse Margaret) fra Royal Variety Performance og trodd at de har funnet gull, men dengang ei. The Beatles var på Buckingham Palace og mottok sine MBE-medaljer av dronningen, og det var eneste gang de treftes. Ingen fotografer var til stede under seremonien – så det finnes virkelig ikke bilder av dronningen og Beatles sammen. Det vi har er den fotorealistiske fremstillingen til kunstneren Guy Peellaert som ble presentert i boken «Rock dreams» i 1973.

«Just rattle your jewelry» – Beatles rasler med MBE-medaljene sine.

Men det er ganske enkelt å finne bilder av Paul McCartney og «Her Majesty" – de traff hverandre en rekke ganger.

Paul og Linda McCartney med dronning Elizabeth 13. desember 1982.

At Beatles skulle bli tildelt MBE-medaljer – den laveste ordenen i det britiske systemet – falt en del tidligere mottakere tungt for brystet, og enkelte av dem valgte å returnere sine egne medaljer i protest mot at pop-artister skulle få denne æren. Til det hadde John Lennon følgende å si, idet de andre MBE-medlemmene stort sett hadde fått medaljene sine på grunn av deres innsats i militæret: «De fikk dem for å ha drept mennesker. Vi fikk vår for å underholde. Jeg vil si at vi fortjener vår mer.»

Det var jo også Lennon som hadde sagt at «de i de billige setene kan klappe i hendene; mens resten av dere trenger bare å rasle med juvelene» på Royal Variety Performance 4. november 1963, for et publikum som inkluderte dronningmoren og prinsesse Margaret. I Rutles-dokumentaren «All You Need Is Cash» var det tilsynelatende dronning Elizabeth (spilt av Jeanette Charles) som var i salen, og Ron Nasty dedikerte en sang til «Barry's mum».

Lennon hevdet senere at The Beatles faktisk var høye da de møtte Hennes Majestet: «Vi fniste som gale fordi vi nettopp hadde røykt en joint i

Buckingham Palace. Vi var så nervøse.»

George Harrison benektet dette, og sa at John overdrev litt og at de bare hadde tatt en vanlig sigarett for å roe nervene.

Etter hvert som han ble stadig mer alternativ på slutten av 1960-tallet, bestemte Lennon seg for å distansere seg fra kongehuset, og sendte medaljen tilbake.

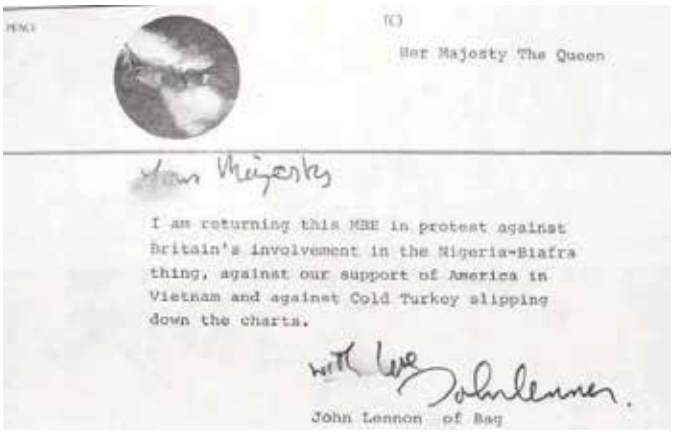
(C)
Her Majesty The Queen
Your Majesty
I am returning this MBE in protest against Britain's involvement in the Nigeria-Biafra thing, against our support of America in Vietnam and against Cold Turkey slipping down the charts.
With love John Lennon.
John Lennon of Bag

Deres Majestet, Jeg returnerer min MBE som en protest mot Storbritannias engasjement i Nigeria-Biafra-saken, mot vår støtte til Amerika i Vietnam og mot at «Cold Turkey» sklir nedover listene. Med kjærlighet. John Lennon fra Bag

Johns medalje ble gjenoppdaget i 2009, etter å ha blitt plassert i hvelvet til Chancery Department of the Royal Household. Ringos kommentar: «Jeg hadde ingen problemer med det – ingen av oss hadde noen problemer med det i begynnelsen. Vi syntes alle det var veldig spennende.»

En annen ting som skjedde i 1969 var jo at Paul McCartney skrev og spilte inn en liten sang til dronning Elizabeth, «Her Majesty». Han passet også på å sende gratis eksemplarer av albumet sangen var med på, «Abbey Road» med bud til Buckingham Palace. Mange år senere fikk Paul en anledning til å fremføre sangen for Hennes Majestet, på «Party at the Palace» -konserten som foregikk i hagen til Buckingham Palace i 2002, som en del av feiringen av at dronningen hadde sittet 50 år på tronen. «Jeg måtte gjøre det», spøkte han.

Ringo lagde sin egen sang om dronningen i anledning jubileet, den kom ut på «Ringo Rama» albumet i 2003 og heter «Elizabeth reigns» – Elizabeth regjerer.

Elizabeth reigns
Over and under
Elizabeth reigns
Lightning and thunder

Elizabeth reigns
Since I was younger
She's head of the family
Elizabeth reigns over me.

The Queen mum is dead
But she lives in my head
Since the world was at war
We all felt her pain

But never complained
We all loved her more.
Elizabeth reigns …
A letter unsent

Entombed in cement
And hung from the hanging tree
God save the Queen
If you know what I mean

We don't really need a king.
Six hundred servants
Use her detergent
Scrubbing the palace floor

And all of your sins are
As big as the Windsors
So lets point our fingers
No more.

Elizabeth reigns …
Elizabeth reigns
Over me.

Sangen er blant de som kom ut på 5.1 surroundlyd på Ringos samlealbum «Ringo 5.1: The Surround

Sound Collection» på CD og DVD-Audio i 2008. Etter sangen sier Ringo, «There goes my knighthood», men det gjorde den ikke. Elizabeth hadde jo tross alt sans for humor, og Ringo ble slått til ridder i en seremoni i Buckingham Palace av prins William, hertugen av Cambridge 20. mars 2018. «Det betyr mye faktisk,» sa Ringo den gangen. «Det betyr anerkjennelse for de tingene vi har gjort. Jeg var veldig glad for å ta i mot dette.»

Ringo returnerte til Buckingham Palace for å bli slått til ridder.

Beatles møtte dronningens mor Elizabeth da de opptrådte på Royal Variety Performance i 1963. "Hvor spiller dere neste gang?" spurte dronningmoren. "Slough" svarte de, "Åh, det er jo i nabolaget vårt" svarte dronningmoren og tenkte nok på slottet deres i Windsor.

The Beatles traff dronningens søster, prinsesse Margaret flere ganger. Her fra kinopremieren på "Help!". Hun var glad i showbusiness og dukket opp der det skjedde ting.

Paul McCartney mintes dronningen et par dager etter at hun døde:

I den triste anledningen av Hennes Majestet Dronning Elizabeth IIs bortgang kom minnene mine tilbake, og jeg vil gjerne dele disse med dere.

Jeg føler meg privilegert som har vært i live under hele dronning Elizabeth IIs regjeringstid. Da jeg var 10 år gammel deltok jeg i en stilkonkurranse i Liverpool og vant klassen min for stiloppgaven min om det britiske monarkiet, så jeg har vært en fan i lang tid. I 1953 da dronningen ble kronet kjøpte omsider alle i gaten vår i Speke, Liverpool egne TV-apparater og vi slo oss ned for å se kroningen i strålende svart-hvitt.
Når jeg ser tilbake, er jeg beæret og overrasket over å se at jeg møtte Hennes Majestet åtte eller ni ganger, og hver gang imponerte hun meg med sin store sans for humor kombinert med stor verdighet. Disse gangene var:

- For det første, da The Beatles fikk MBE den 26. oktober 1965. Jeg husker at vi ble tatt til side og vist hva den riktige kutymen var. Vi ble fortalt hvordan vi skulle henvende oss til Hennes Majestet og ikke snakke med henne med mindre hun snakker med oss. For fire Liverpool-gutter var det «Wow, hei mann.»
- Neste gang vi møttes var noen år senere i Royal Albert Hall den 13. desember 1982. Det var på et arrangement som Linda og jeg deltok på kalt «An Evening for Conservation». En del av kvelden inkluderte noen orkestrale omarbeidinger av noen Beatles-sanger, og jeg husker at jeg pratet med Hennes Majestet om dem. Hun introduserte meg også for prins Philip som sa at han husket vårt forrige møte på sekstitallet!
- Vårt tredje møte skulle komme i løpet av det neste tiåret. I juni 1996 gikk dronningen med på å åpne Liverpool Institute for Performing Arts på åstedet til min gamle skole som George Harrison og jeg gikk på. Hun hadde også tidligere gitt en donasjon som skolen var veldig beæret over å motta.
- Bare ett år senere og vårt neste møte var en veldig stolt dag for meg. Det var en av de beste dagene noensinne. Jeg følte meg veldig beæret over å bli tilbudt en riddertittel, og det hadde selvfølgelig vært frekt å takke nei! Jeg husker det var om våren og himmelen var blå. Det var en fantastisk dag, og jeg husker jeg syntes jeg hadde kommet langt fra et lite terrassehus i Liverpool!
- Det var et nytt årtusen neste gang vi var sammen igjen, og for en anledning det var! For å feire gulljubileet hennes, fikk vi rocke ut i hagen hennes. Da Hennes Majestet sto på scenen og mottok applaus på slutten av showet, spøkte jeg: «Vel, jeg antar at dette vil skje neste år også?», og hun svarte: «Ikke i min hage, det skjer ikke!»
- Vi skulle se hverandre igjen kort tid etterpå, men denne gangen på min hjemmebane! Jeg var veldig

1959

beæret over å få en maleriutstilling på Walker Art Gallery, som John og jeg hadde besøkt ved mange anledninger som studenter. Det var mitt ekstreme privilegium å få vise Hennes Majestet rundt i galleriet.
- Et tiår senere deltok Nancy og jeg på en spesiell begivenhet med tittelen «Celebration of the Arts» ved Royal Academy of Arts i London, og det var spennende som alltid å snakke med Hennes Majestet.
- Den 4. juni 2012 skulle dronningen feire sitt diamantjubileum, og det var så spesielt på mange måter. Dette var første gang jeg opptrådte foran henne siden hennes siste jubileum, og å se alle menneskene som strekker seg nedover Pall Mall var flott, og det samme var å møte andre medlemmer av kongefamilien etterpå. Det var en flott helg å være britisk.
- Vårt siste møte kom i 2018. På grunn av min

respekt og kjærlighet til dronningen og hennes fantastiske sans for humor da jeg fikk «Companion of Honor»-medaljen, tok jeg hånden hennes, lente seg inn og sa: 'Vi må slutte å møtes på denne måten,' som hun fniste lett av og fortsatte med seremonien. Jeg lurte på om jeg var litt for frekk etter å ha sagt dette, tross alt var dette dronningen, men jeg har en følelse av at hun ikke hadde noe imot det.

Gud velsigne deg. Du vil bli savnet.

Men dronning Elizabeth takket faktisk nei til en privat konsert med Paul, ifølge Angelo Badalamenti. Han hadde jobbet sammen med David Lynch på «Twin Peaks» TV-serien, og en gang i Abbey Road fortalte Paul ham om en pussig episode i den anledning:

«Da Twin Peaks startet på TV rundt om i verden, fløy jeg med Concorde til London for å jobbe med Paul McCartney på Abbey Road,» sa Badalamenti til NME. «Ikke lenge før vi møttes, hadde han blitt bedt om å opptre for dronningen til bursdagsfeiringen hennes. Og da han møtte henne, begynte han å si: 'Jeg er beæret over å være her i kveld Deres Majestet, og jeg skal spille litt musikk for deg'. Dronningen svarte: 'Beklager, jeg kan ikke bli, klokken er fem på åtte, og jeg må gå og se på Twin Peaks!'»

Likevel, dronning Elizabeth har også et sitat der hun anerkjenner Beatles som en viktig faktor i hennes samtid:

«For noen bemerkelsesverdige femti år det har vært for verden...Tenk hva vi hadde gått glipp av hvis vi aldri hadde hørt the Beatles». *Dronning Elizabeth i en tale i anledning hennes gullbryllup i november 1997*.

BEATLESFESTIVALEN

Grand Hotel Terminus 7. - 9. oktober 2022

Velkommen til årets Beatlesfestival! Gamle festivalg gjengere vil utvilsomt legge merke til at de ikke befinner seg på Beitostølen lenger men i Bergen! Og fjelltur kan du likevel ta i løpet av festivaldagene, vi har opptil flere fjell du kan både gå til eller ta bane.

Men nok om Bergen, og over til Liverpool og The Beatles!

PROGRAM

Fredag 7. oktober

16:00: «Come Together» Vorspiel i Amundsen Bar (Norges beste whisky bar)

18:00 Velkommen til Beatlesfestivalen.
Boklansering med Bård Ose. Gjest Geir Keys

19:00 – 20:30 Fredagsbuffet på Grand Hotel Terminus

20:30 Konserter i Terminus Hall med

Nowhere Men samt ***Gary Owen & B-Side Beatles***

Lørdag 8 oktober

06:45 – 10:30 Frokost

Foredrag fra kl 11.00- 17.00 (avbrutt av lunsj mellom 13:00 og 14:00)

Let It Be og kreativitet i organisasjoner ved Dag Inge Fjeld

Multimediashow (bilder og lydkutt kombinert med dialog/foredrag)
om konflikten mellom John Lennon og Paul McCartney i 1971-72
ved Yan Friis og Tom Kristensen

Guidet virtuell rundtur i Beatles' Liverpool ved Jackie Spencer

Jubileumsåret 1962 i Beatleshistorien ved Bård Ose
og intervju med Tony Bramwell

17:30 Beatles Quiz med premier ved ***Petter Lavern***

19:00 – 20:30 Festivalmiddag på Grand Hotel Terminus

20:30 Konserter i Terminus Hall med

Difference og The Cavern Beatles

Fra midnatt blir det nachspiel med ***Gary Owen*** og andre som vil være med!

Søndag 9. oktober

06:45 – 10:30: Frokost

11:00 - Vi gratulerer John Lennon med dagen

Release Party dersom det blir utgivelse på fødselsdagen til Lennon.
(Some Time in NYC/One To One Concert).

Endringer kan skje

THE BEATLES – REVOLVER SPECIAL EDITION (SUPER DELUXE)

tilgjengelig 28. oktober

UNIVERSAL

UNIVERSAL MUSIC GROUP